

ПОЛИТИКИН

1
ДИНАР
1952

ГОДИНА
XXIV
БРОЈ
871
7. IX 1968.

ЗАБАВНИК

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

ПОРОДИЧНИ ЖИВОТ
ЛИСИЦЕ
НА 12.
СТРАНИ

НЕ УЗНЕМИРАВАЈ! Читавом италијанском јадранском обалом проноси се прича о чудном пару који станује на једном торњу од гвозђа и дасака, стотинак метада од обале Безенатика. Прво се помислило да су то млади непознати глумци жељни славе или, пак, да се снима нека филмска сцена. У ствари то је млади брачни пар из Аустрије који није могао да нађе собу у хотелу, па се снашао на овај начин. Двадесет четворогодишњи Хелмут Дур и двадесетогодишња Хуберта купили су кревет, столицу и чивилук (на њега су прво окачили венчаницу) и мирно се настанили под ведрим небом. Њихова „кућа“ привлачи пажњу туриста и радозналих купача. На огради стоји табла са упозорењем: „не узнемирава!“

ФЛИТ ЗА НАЦИСТЕ. Поп-бутика „Експлозија пудинга“ у Франкфурту постала је сиромашнија за једну атракцију: полиција је запленила 39 бочица средства за пречишћавање ваздуха названог „спреј против нацизма“. Заплена је образложена тиме што је на боцама „јавно изложен забрањени симбол“ — кукасти крст. Продаја је касније ипак одобрена под условом да се преко забрањеног симбола налепе траке чистог, белог папира.

Ripley's **Вероватли или не!**

БАРОНЕСА ДЕ МЕР

(1751 - 1829)
ЗА
30 ГОДИНА
СВОЈЕ КЊИЖЕВНЕ
КАРИЈЕРЕ
ОБЈАВИЛА ЈЕ
320 РОМАНА.

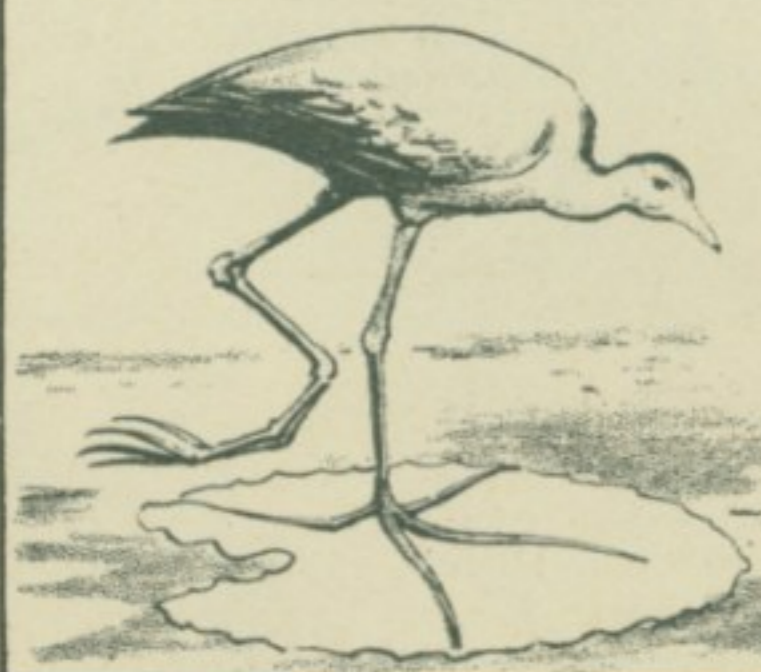
СКИЦА

ГЛАВНЕ
КУЛЕ
ЗАМКА
КОЛАР У
ЛУКСЕМБУРГУ, РАД
ВИКТОРА ИГОА, КОЈИ ЈЕ РЕПРОДУКОВАН
ХИЛАДАМА ПУТА, БИО ЈЕ
НАЦРТАН ЗА ВРЕМЕ ЈЕДНОГ
РУЧКА ПАЛИДРВЦЕМ
ПО ТАЛОГУ ОД
КАФЕ.

ШЕСТ И ПО ДАНА НА КОЊУ!

СЕР ХЕНРИ РОЛИНСОН (1810-1895) ЈЕДАН
ОД НАЈВЕЉИХ СТРУЧЊАКА ЗА ОРИЈЕНТАЛНУ
КУЛТУРУ У 19. ВЕКУ, ДА БИ ПОДНЕО ЈЕДАН
ВАЖАН ИЗВЕШТАЈ ПЕРСИЈСКОМ ШАХУ,
ИЗНУРИО ЈЕ ДВАДЕСЕТАК КОЊА ЈЕР
ЈЕ ОД ТЕХЕРАНА ДО НИШАПУРА
1130 КИЛОМЕТАРА ЈАХАО БЕЗ
ПРЕСТАЈКА 150 ЧАСОВА И ТО
КРОЗ ПУСТИЊУ. (СЕПТЕМБАР 1837.)

Афричка птица

ЖАКАНА

МОЖЕ ДА СЕ
ОДРЖИ НА ЛИСТУ
КОЈИ ПЛИВА НА
ВОДИ И
ИМА
НАЈДУЖЕ
НОГЕ У
ПТИЦИЈЕМ СВЕТУ.

НА **ГРБУ**

ФРАНЦУСКОГ
ГРАДА БАРА
НАЛАЗЕ СЕ 2 РИБЕ И
3 ЦВЕТА ЛУБИЧИЦЕ
ДАН И НОК. ФРАНЦУСКА
РЕЧ ЗА ЦВЕТ ДАН И НОК
ЗНАЧИ "МИСЛИТИ"
А КАКО СУ РИБЕ НЕМЕ,
СМИСЛО ГРБА ЈЕ:
**ВИШЕ МИСЛИ
А МАЊЕ
ГОВОРИ.**

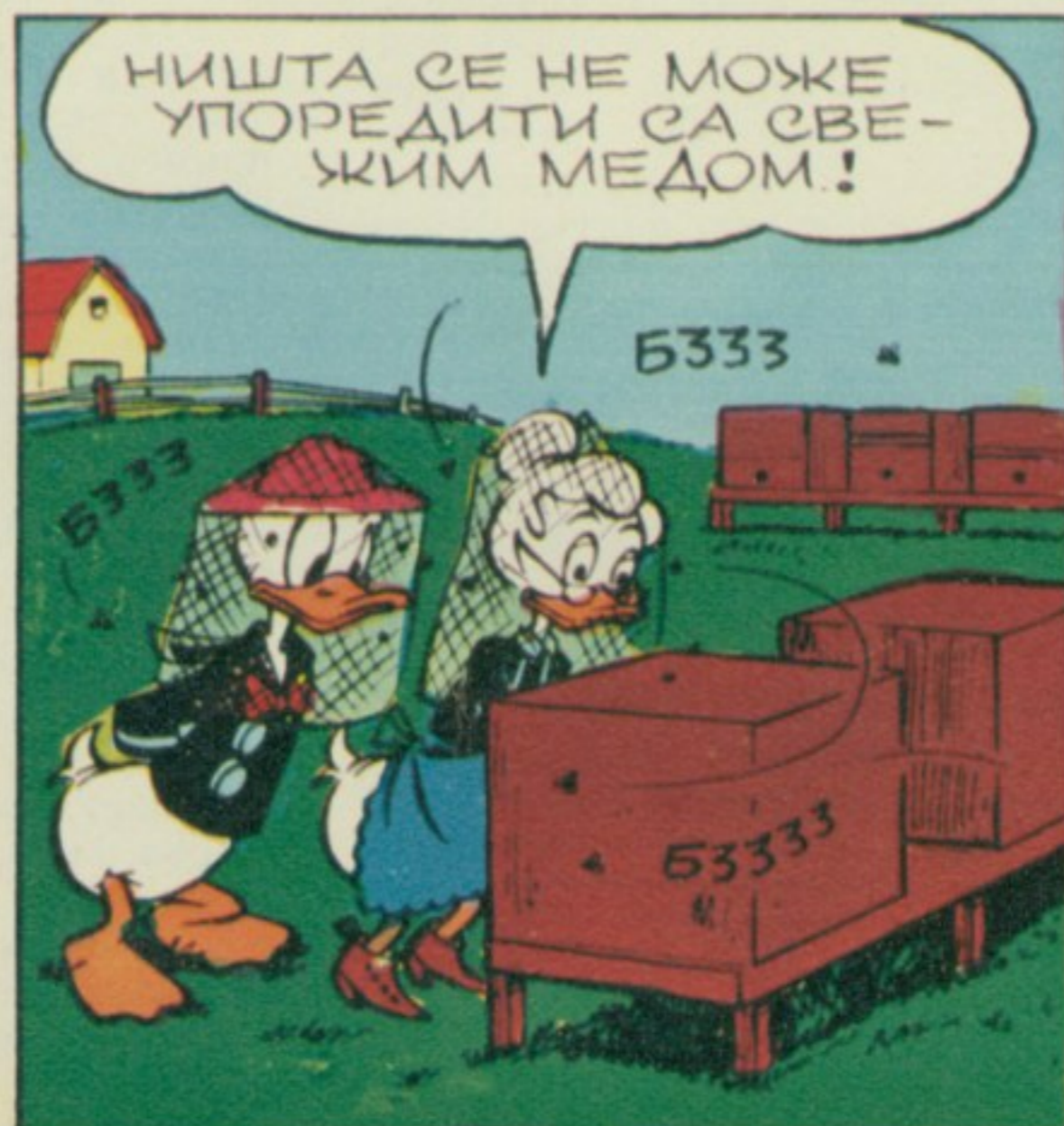
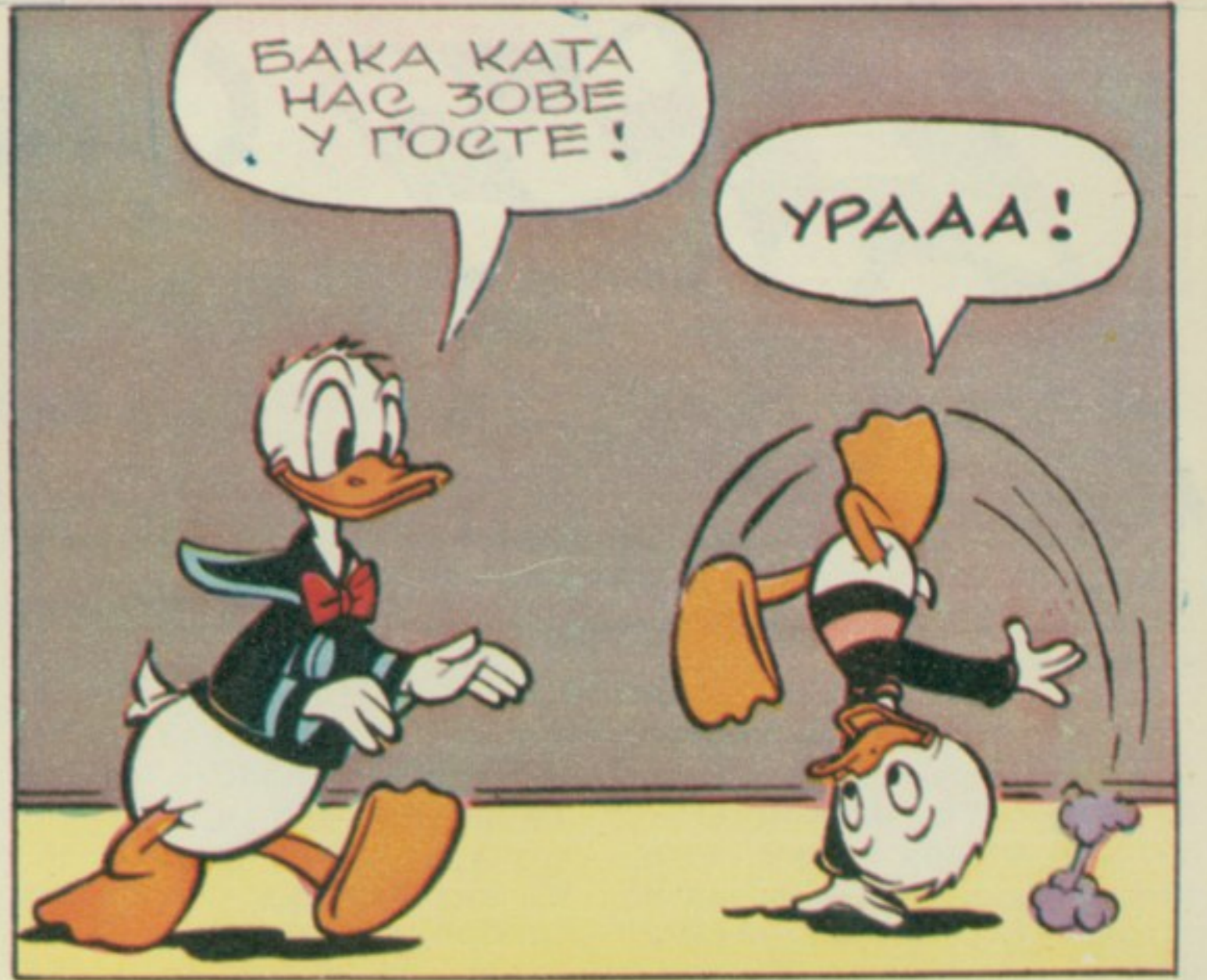

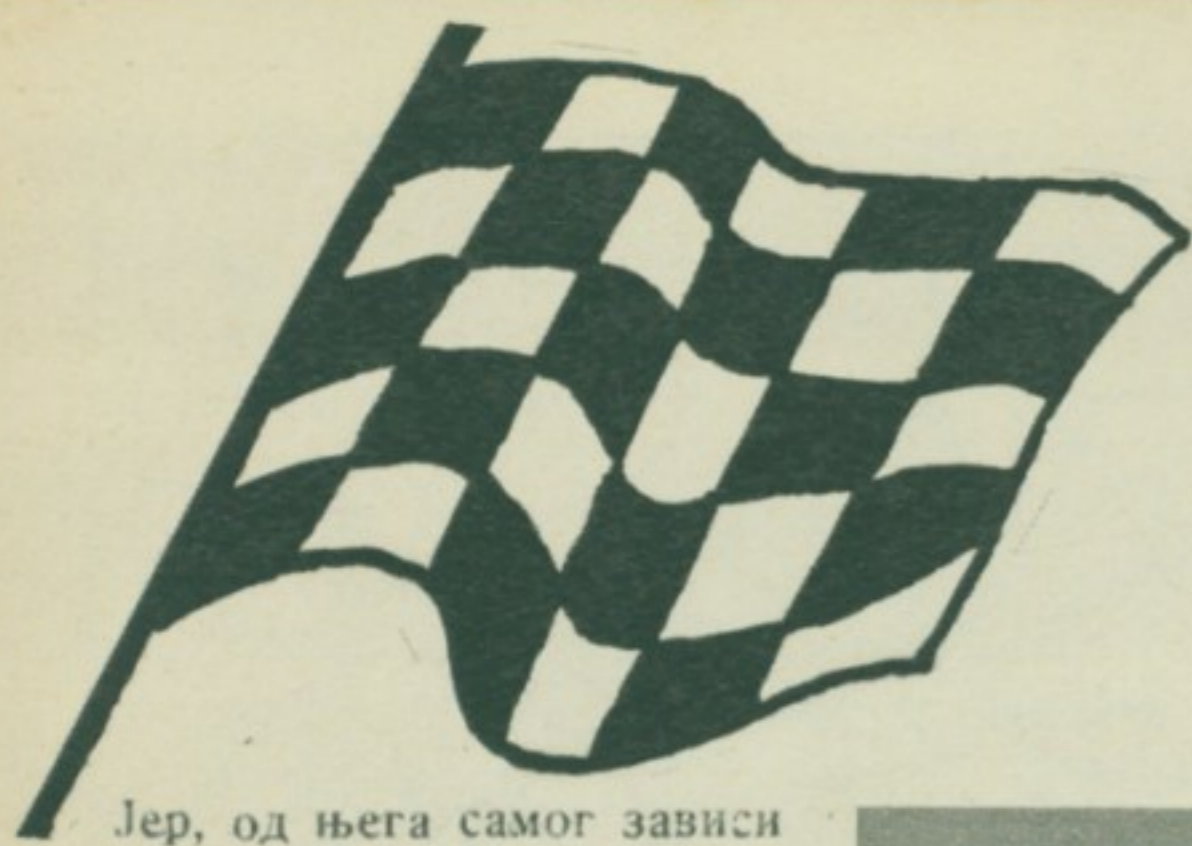
РИБА
SOLYERENUS

НЕМА КРВУШТИ.
ЧИТАВО ЊЕНО ТЕЛО
ПОКРИВЕНО
ЈЕ ГУСТОМ
ДЛАКОМ.

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

СА ДВЕСТА НА ЧАС

Јер, од њега самог зависи много, он је тај који у сваком тренутку трке притиском папучице на гас даје одређену количину горива мотору, односно точковима потребну снагу. Да ли ће се кад појурити брзином од — 300 километара на час, ауто мобил отети или ће возач и тада сачувати власт над машином, опет зависи од правилне употребе десне ноге која лежи на папучици. Та десна возачева нога мора одолети једном великом и опасном искушењу, не сме подлећи жељи да да гас, да кола иду брже, још брже, колико му одлична машина може да омогући. Дobar возач мора прво да кочи себе, па затим и свој разиграни аутомобил.

СМРТ ВРЕБА

Колика је брзина коју развијају тркачка кола најбоље показују пробне возије. Ту не постоје противници којих се треба чувати, нема ни стартних заставица, ни бројача кругова. Дакле, услови за возију су идеални. Па ипак, и тада на асфалтној писти остају црни трагови гума од наглог одузимања гаса, скретања, клизања.

Даље, возија на тркачкој стази не разликује се од обичне само фантастичном брзином већ и — кривинама. У савлађивању кривина крије се за возача у исто време и највећа опасност и

могућност да стекне предност над противницима. Дobar возач то постиже идући линијом која води по унутрашњем рубу писте. На тај начин он ублажава кривину и истовремено прелази најкраћи пут.

У сваку кривину тркачке стазе може да се уцрта једна теоријска путања најзешег могућег полупречника. То је идеална линија којој теже сви возачи кад улазе у кривину. Да би се тако ишло, потребно је да аутомобил најпре скрене постојећу кривину најкраћим путем. Затим, возач мора да изабере погодну брзину, мора имати савршену контролу над управљачем и, најзад, мајсторску способност да „осети“ машину и одмах исправи евентуални поремећај. То „одмах“ на језику возача значи десетину секунде. Свака грешка плаћа се заостајањем или чак животом.

Замислимо да с погодног места посматрамо аутомобилског аса који се креће брзином не већом од 200 километара на час и то по оној замисленој линији која спаја две десне кривине. Наједном, није у питању оптичка варка, уместо да угледамо предње, па онда задње точкове што би било логично, леви точкови (предњи и задњи) појављују се истовремено! У неким случајевима чак, кад возач излазећи из кривине максимално притиска папучицу за гас, прво се појављују задњи точкови и ауто иде — попречно.

ОПАСНО ЗАНОШЕЊЕ

У чему је проблем? У томе како максимално искористити припањање точкова за подлогу да би се у кривину ушло највећом брзином. Другим речима: улазећи у кривину возач мора да одузме гас. Али, опет, он неће да изгуби драгоцене секунде па гледа да у кривину ипак уђе што брже, често прелазећи границу дозвољеног.

Аутомобил, нарочито у великој брзини, несигурно припања за тле само најистуренијим деловима четири гуме. Због тога он на кривини клизи попречно јер је додир с асфалтом још више смањен (често кола тада стоје само на једном точку) а и због деформација гуме. Ауто се заноси бочно и тако изгледа да из кривине излази најпре задњим делом. Искусан и добар возач, који је једно са својим колима, зна наравно да искористи то заношење. Он употребљава команду, нарочито папучицу за гас, да би вешто извео попречно кретање. Ова техника заједно с вештином изабрати прави

Возач тркачких кола сасвим је изузетна личност: поред тога што мора бити храбар, талентован, гвозденог здравља неће постићи запаженије успехе на писти (а често ни сачувати главу) ако савршено не влада техником возије.

ВРТОГЛАВОМ БРЗИНОМ ВОЗАЧ УЛЕЂЕ У КРИВИНУ КОЈУ СЕЧЕ НАЈКРАЋИМ ПУТЕМ.

пут у кривини чини основу сваке тркачке возије.

Шта још необично може да види посматрач на тркачким такмичењима? Па, на пример, и то да возач пређе десну кривину с задњим точковима окренутим... на лево! То није ништа чудно: ради се једноставно о техници контракретања, коју возачи примењују да би оне могућили евентуално заношење према спољној страни кривине.

Често се, задњи точкови (а тркачка кола су углавном на задњу вучу, с мотором позади који покреће задње точкове) први одвајају од земље или, пак, клизе према спољној страни кривине под утицајем центрифугалне силе. У оваквим приликама контракретање само чини да предњи точкови следе задње, скрећући, ипак ма-

ло мање од задњих, према спољној страни кривине. Као резултат разлике у њиховом бочном клизању и брзини кретања јавља се она путања коју возач може да савлада само ако је изванредно вешт и храбар.

»СКИЈАЊЕ« НА ПИСТИ

Кад је писта мокра од кише, још је теже возити. Ионако смањеном припањању за терен придружује се и једна врло незгодна појава коју не могу да избегну ни велике гуме које се сада употребљавају. Долази до такзваног „ефекта аквапланинга“ — истог оног који се појављује код смучања на води. Он се јавља због воде у каналићима којима је из-

Марсовка у Лондону

У Лондону су прошле недеље купаће костиме рекламирале овакве „Марсовке“. Манекенке су у ствари натакле на главе хаубе за сушење косе и тако postale „фантастична бића“.

ЗА РЕЛИ ЕНГЛЕСКА ИНДУСТРИЈА ПОЛАЖЕ УВЕК НАДУ У МИНИ-МОРИС.

У КРИВИНИ

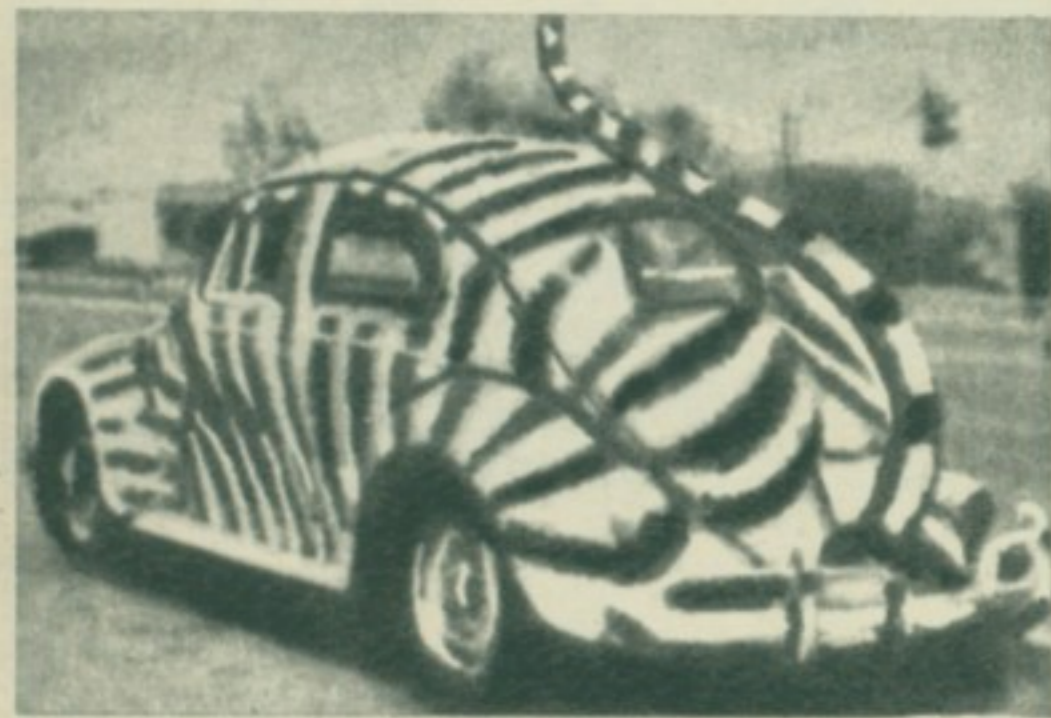

браздана гума. При одређеној брзини због свих ових околности које смо поменули, точкови, па према томе и аутомобил уздиже се на слоју воде, веома танком али довољном да се изгуби додир точка и асфалта. Смрт опет вреба тркача.

Због тога се кад је кишо

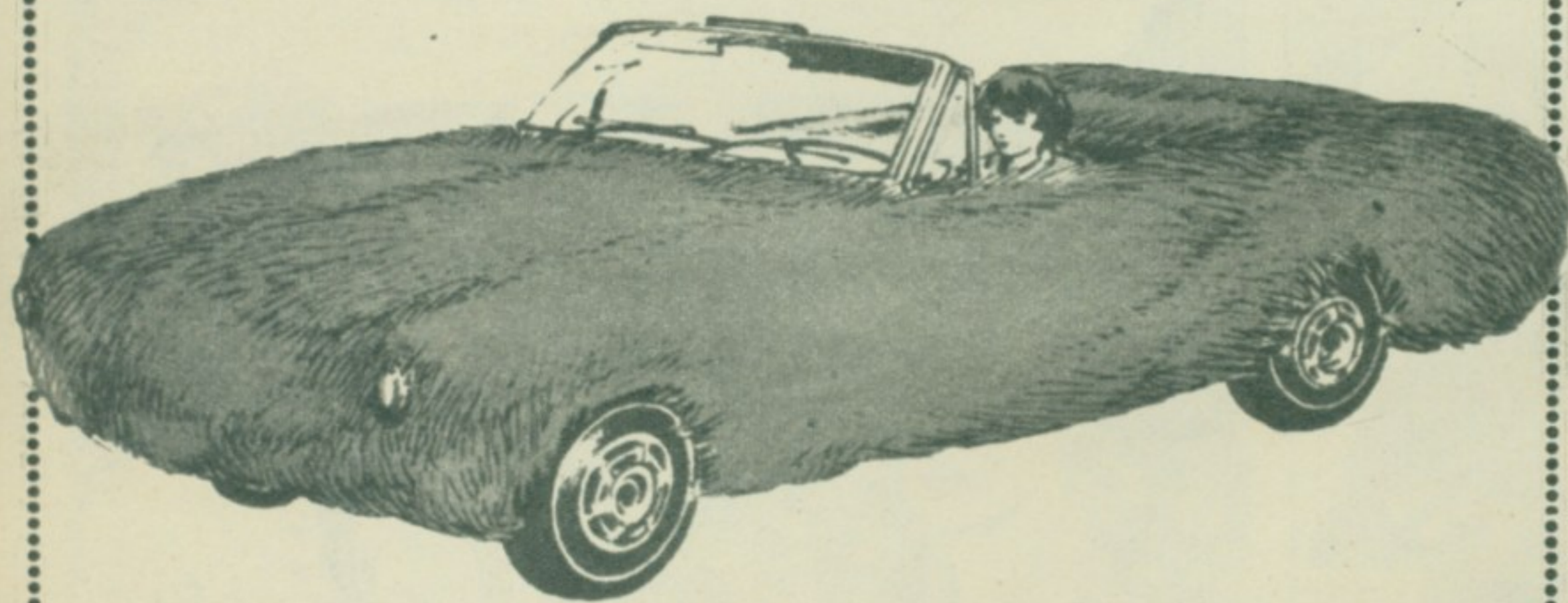
вито трке одвијају мањом брзином. Осим тога у оваквим приликама употребљавају се и специјалне гуме погодне за воду, с одређеним притиском. Осим тога жлебови на њима тако су подешени да избацују воду пре него што она „понесе“ кола.

И, на крају, још нешто. Кад се говори о тркачким колима највећи број људи диве се њиховом упадљивом изгледу. Много је мање оних који умеју да цене оне неупадљиве детаље који задају највише тешкоћа и возачима и конструкторима.

АУТО-МОДА

КОЛА С РЕПОМ. Аутомобил-тигар јури друмовима Сједињених Америчких Држава. Идеја је потекла од једног младића из Монтане који је своја кола ишарао, нацртао им очи и њушку и прикачио велики реп. И стари и млади одушевљени су новим стилем.

У КРЗНУ. Последњи рецепт за аутомобиле: „обући“ кола у крзно упадљиве боје које се лако пере, не гори и не пропушта воду. Томе додати сирену која имитира стравичне урлике звери чије је крзно употребљено. За вечерње изласке препоручује се самуровина: Цена: 40 милиона старих динара.

ПРОТИВ АТЕНТАТА. Америчка тајна служба поручила је за високе државне личности специјалне непробојне аутомобиле, опремљене тајним сигурносним системом. Са сваке стране и позади направљене су папучице за људе из телесне гарде. Сматра се да Кенеди не би погинуо да је располагао оваквим колима.

Прурога

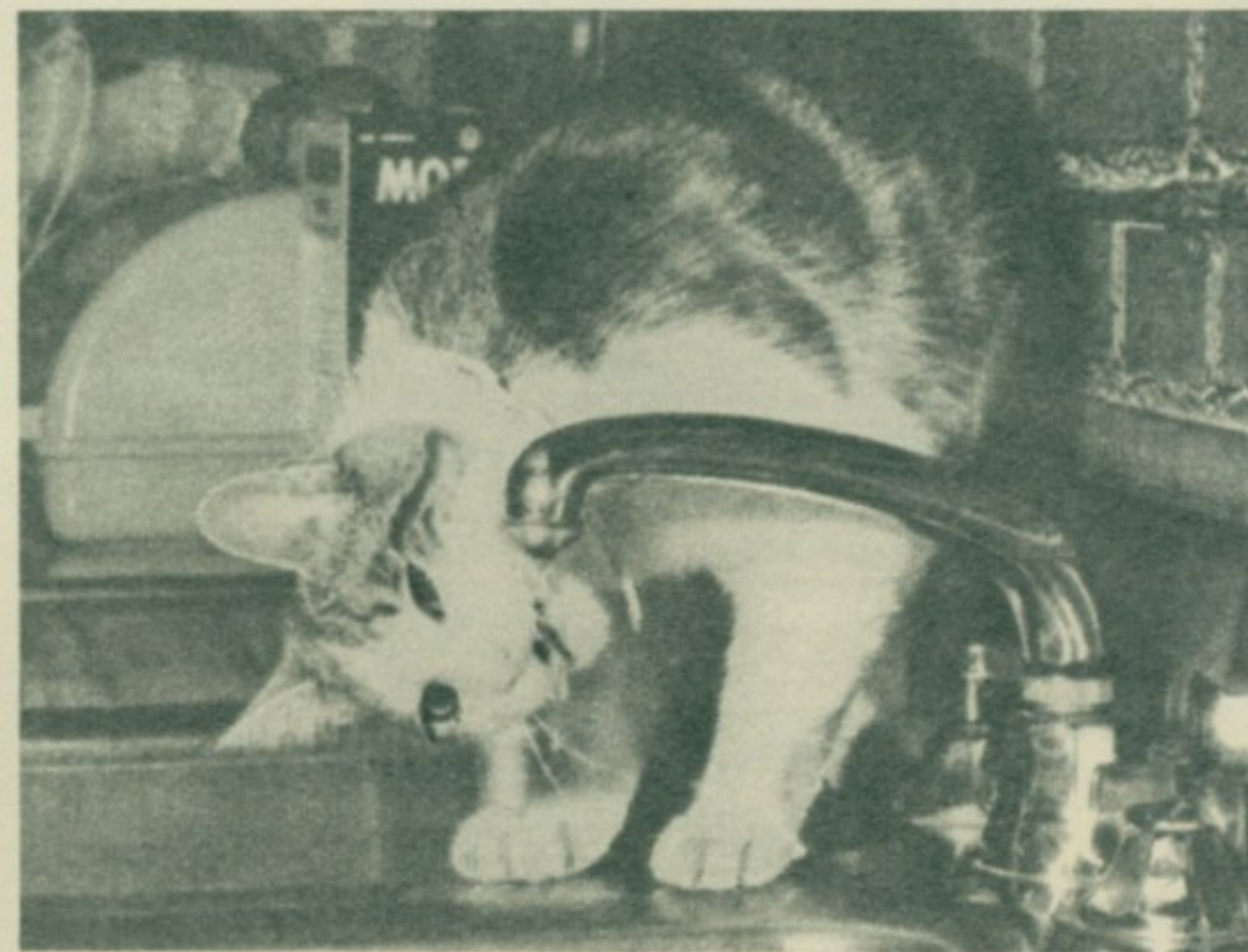
ПРВИ ПУТ ЗАЈЕДНО

Белог су довели из Сибира, мрки је угледао свет на Тибету а нашли су се у једном зоолошком врту надомак Париза. Ниједан други зоолошки врт на свету не држи заједно беле и мрке медведе јер је искуство показало да се међусобни сукоби често завршавају смрћу једног од њих. Ни овде први дани заједничког живота нису прошли без чарки и сукоба. Ипак, сложили су се и сада су често заједно.

ПРИЈАТЕЉСТВО

За време посете великом акваријуму у Сан Дијегу, у Калифорнији, шимпанзо Честер склопио је пријатељство с делфином Сендијем. Несташни Честер скочио је на леђа свом новом пријатељу који га је, да би му пружио задовољство, најпре „профозао“ по базену а затим га изнео на суво.

ЈОШ ЈЕ ТРЕЗВЕЊАК

Мињон, мачка париског гостионичара Жака Дипона цео дан проведе у бистроу свог господара. Иако је стално у друштву оних који воле добру капљицу, Мињон је трезвењак. Жељ гаси на правом месту: испод славине коју уме сам да отвори шапом.

КАПЕТАН

Кејт

КЕЈТ И МАНДАРИН СТИГЛИ СУ ПРЕ НО ШТО СУ КАТЛЕРОВИ ОТКРИЛИ ДЕЧАКА...

ГОТОВО ЈЕ! САД ЈЕ СВРШЕНО С НАШИМ ВЕЛИКИМ ПОСЛОМ!

АКО СМО МИ ПРОПАЛИ БАР ДА СЕ ОСВЕТИМ ТОЈ...

НИЈЕ ВАМ БИЛО ДОСТА ШТО СТЕ ПОКУШАЛИ ДА МЕ УЦЕНИТЕ ПОСЛУЖИВШИ СЕ МОЈИМ СИНОМ! ПОКУШАЈЕМ ДА УБИЈЕТЕ МОЈУ ДОБРОЧИНИТЕЉКУ ПОТПИСАЛИ СТЕ СВОЈУ СМРТНУ ПРЕСУДУ!

НЕ! ТО ЈЕ НЕПОТРЕБНО! СВОЈОМ ГРАМЗИВОШЊУ УПРОПАСТИЛИ СУ СВОЈЕ ПОСЛОВЕ У КИНИ... ТО ИМ ЈЕ ДОВОЉНА КАЗНА!

КЛАЊАМ СЕ ВАШОЈ МУДРОСТИ И ПЛЕМЕНИТОСТИ! ДОК СМО ЈА И МОЈ СИН ЖИВИ... НАША КУЋА ЋЕ ВАМ УВЕК БИТИ ОТВОРЕНА!

ЗА ТО ВРЕМЕ У ЈУЖНОЈ ШПАНИЈИ...

ФРАНЦУЗ, НАПОЛЕОНОВ БРАТ НА ШПАНСКОМ ПРЕСТОЛУ...? НИКАД!

КАО МОЈИ ПОНОСИТИ ПРЕЦИ ПРЕ МЕНЕ, ДОН КАРЛОС ДЕ ОРТЕГА ЋЕ СЕ БОРИТИ!

ХОЋЕ ЛИ МЕ НЕКО?

Сад ћу рећи да ми је много жао што сам их пократио зиме. Тетка Мири сам узео новчаник и педесет хиљада. То је зато што су ме наљутили, јер су ме грдили што крадем по кућама.

Никада се нисам плашио зиме. Никада нисам назебао а зимски капут нисам имао. Никада нисам био болестан и никада, верујем, нећу бити. И знам да никад нећу умрети.

Кад је дошло пролеће, било је све лепше. Нисам морао више да бринем где ћу да спавам. Нађем неки жбун на Калемегдану, где нико не може да ме пронађе и тамо спавам. Ујутру рано кад чувар донесе храну животињама у зоолошком врту, будила ме рика лавова. Посматрао сам често лавове и леопарде како доручкују.

ДА МИ ЈЕ ЈЕДАН ТИГАР

Леопард је страشان, а и тигар. Кад бих могао да се дружим с тигром, да идемо свуда заједно, никог се онда не бих плашио.

Пролеће 1967. баш је било лепо. Уопште нисам био

не, морају одмах да ме пуште пошто сам малолетан. Нису ме закључавали, чак су ми ујутру куповали и до ручак.

ДОБРИ СУ ОНИ, САМО...

Они су сви у Двадесет деветом добри према мени, али ја не волим да идем тамо. Кад бих само могао да нађем ону течност од које су доста две капи па да цела зграда одлети у ваздух! Ставио бих је у џеп, па када ме поведу у Двадесет девети, ја бих то понео са собом, па нека одлетим заједно са целом зградом у ваздух.

Тог пролећа су ме опет водили код неког доктора за лудак. Тамо сам био месец дана и излечили су ме да не мокрим ноћу у кревет. У тој болници су ме сви волели и било ми је баш лепо. Клопа је била лоша, само неки пиринач и кромпир, нису ми уопште давали кајгану. Тај доктор, зове се Штернић, добар је тип, стално је тражио даму нешто причам, те шта сам радио онда, па како сам то радио, и све тако нешто.

ТРАЖИМ ПОРОДИЦУ ДАЛЕКО ОД БЕОГРАДА КОЈА БИ МЕ ПРИМИЛА КАО СВОГ И ВОЛЕЛА, ДА СЕ ПОПРАВИМ

улицу. Нисам хтео да будем у прихватилишту, у Звечанској.

Тада сам се упознао и са Томијем. Он ми је заиста био прави друг. Али, раздвојили су нас кад су га једном ухватили. Спремала се нека прослава у Београду и нас онда хватају и трпају у прихватилиште да не бисмо сметали људима за време празника.

ПРЕВАРИО САМ ВУЧЈАКА

Лутао сам дуго по Београду. Спавао сам на Калемегдану а хранио се крадући. Једном сам се у неком стану сусрео с вучјаком. Узео сам из фрижидера велику печену кокошку. И таман сам загризао, кад се зачуло страшно режање. Окренуо сам се и угледао на кострешеног вучјака. Уплашио сам се. Шта сада да радим? Откинуо сам батак и бацио га у собу, преко вучјакове главе. Он се окренуо и потрчао за месом, а ја сам затворио врата за њим. У-

НАЈВИШЕ САМ ВОЛЕО ДА ПОСМАТРАМ ТИГРА

љадарки. Збунуо се. Онда сам отворио кутију од ципела и показао му оне велике паре.

— Видиш, шефе, да си био паметан могао си да узмеш све ово!

Док се он снашао, побегао сам у шумицу поред кафане.

Сакрио сам кутију с парам у шуми и сишао на вечеру. Само што сам појео кајгану, наишао је милиционер. Одвео ме је у Двадесет девети. Тамо сам чика Томи рекао где сам сакрио паре и опет су ме пустили.

КРАДЕМ ЗА ТАКСИСТУ

Поново сам срео оног таксисту.

— Малиша, где си, тражим те по целом Београду. Где су ти оне паре?

Испричао сам му да сам вратио паре милицији и да сам сада шворц.

МОЖДА БИХ СЕ ПОПРАВИО

Решио сам да не бежим више. Плашим се. Они у Двадесет деветом само чекају да направим нешто, и онда сам готов. Судиће ми и пошто сад имам четрнаест година послаће ме у дом за малолетнике у Крушевцу. Бојим се.

Ако одем тамо, наћи ћу се међу старијима од којих су неки урадили много горе ствари него ја. Неке од њих ја већ знам јер су ме они водили да крадемо по Београду. Сигуран сам да ће они тражити да и даље будем с њима.

Због тога питам још једном: хоће ли ме неко? Трудно сам се да испричам све о себи. Сад свако зна какав сам.

Можда бих се поправио кад би ме неко узео код себе, ако би ме неко волео као свог. Можда више не бих крао, можда више никада не бих отишао у Двадесет девети.

— Ма само ти седи са мном. Паметније ћемо ми то убудуће.

Сео сам поред њега у такси. Он ме је загрлио и то ми се свидело. Као да ме воли.

Одвео ме у једну кафану на ручак и од тада сам био под његовом командом.

Упадао сам у неке станове и донео сам му два или три пиштоља, неке златне сатове, брошеве, ланчиће. По цео дан смо се возали, ишли заједно на ручак.

Кад ме је ухватила милиција, чика Томи сам све испричао. Ухватили су и таксисту. Он је осуђен, а ја сам ишао на суд да сведочим.

Примили су ме поново у прихватилиште у Звечанској, иако је управница написала наредбу да ме више не узимају. И сада се налазим у прихватилишту.

— ВИДИШ, ШЕФЕ, ДА СИ БИО ПАМЕТАН МОГАО СИ ДА УЗМЕШ СВЕ ОВО!

у дому. Када ме одведу у прихватилиште у Звечанској, ја одмах збришем. Стално сам био са Црвеним. Он ме је волео и ја сам пристајао да урадим све што год он каже.

Милиционери ме ухвате и право у Двадесет девети код чика Томе. Записали су да сам крао у преко две стотине станова. Већ сам им досадио и не знају шта ће са мном, али не мрзе ме. Зими, када би ме ухватили, задржавали су ме понекад да преспavam у затвору јер је тамо топлије него напољу. Они то не би смели да чи-

Тамо сам научио од једне сестре шта је то пубертет. То је оно кад расту груди. Не волим о томе да причам и то ме уопште не интересује. Када сам полазио из болнице, она ми је рекла:

— Ех, свануо нам је дан кад ћеш ти да одеш од нас!

Као да је мени било стало да је виђам сваки дан, као да не могу без ње.

Иначе, тамо су ми исто рекли да сам паметан, али да нисам васпитан.

Вратио сам се поново на

пао сам у једну собу и нашао кутију за ципеле са гомилом пара.

После сам узео такси и возио се с кутијом по Београду. Рекао сам шоферу да ме вози код „Белог багрема“, на Звездару. Мислио сам да горе једем и да спавам. Кад смо стигли тамо, рекао сам шоферу:

— Чико, ја немам пара. Али, ево данас сам купио ципеле, па ако хоћете да вам их дам уместо пара.

— Нема ништа од тога. Паре на сунце — почео је он да се љути.

Брзо сам завукао руку у џеп и бацио му гомилу хи-

К Р А Ј

(Бележио Душан Тешић)

ГРУ-ГРУ, ЧАПА И И ЧОВЕК-МАЈМУН ИЗ ГИЈАНЕ

PARA
MONTA
S/85

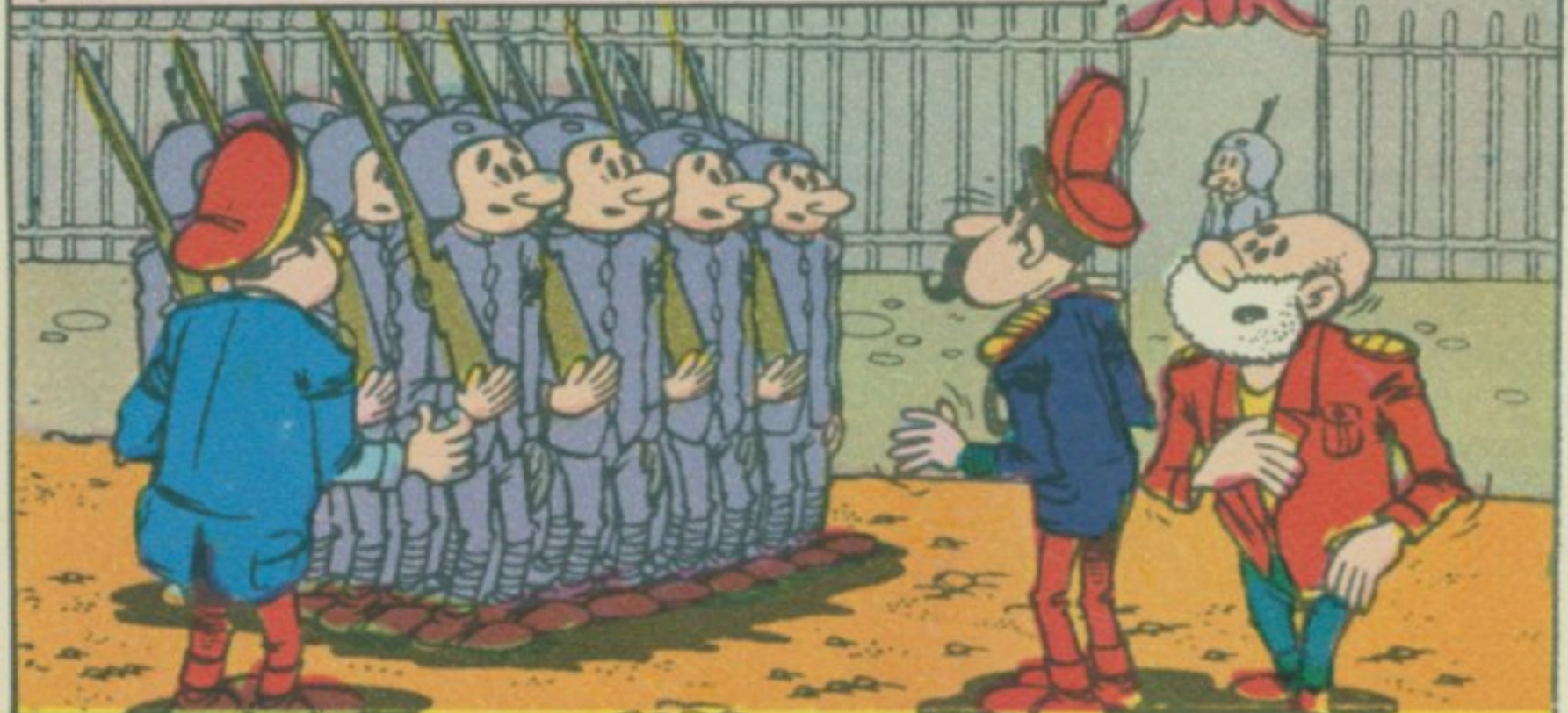

КАКВУ СУ БУКУ ПОДИГЛИ!
ВЕРУЈЕМ ДА СУ ЗАВРШИЛИ
СВОЈЕ ВЕЛИКЕ МАНЕВРЕ!
'АЈДЕ ДА ВИДИ-
МО!

ПО НОВО СУ СЕ НАШЛИ У
ГЛАВНОЈ УЛИЦИ, САДА ПОТПУ-
НО ПРАЗНОЈ...

ЊЕГОВА ЕКСЕЛЕНЦИЈА ГУВЕРНЕР ГИЈАНЕ САКУ-
ПИО ЈЕ СВЕ ВОЈНИКЕ И ПОСТРОЈИО ИХ У
ДВОРИШТУ ГУВЕРНЕРСКЕ ПАЛАТЕ.

КАПЕТАНЕ ПИПЕМЦИНГ,
ПРЕ ВАШЕГ ДОЛАСКА
ЖИВЕО САМ МИРНО И
СРЕКНО! ВИ СТЕ МЕ
ГУРЊУЛИ У ГЛУПУ
АВАНТУ-
РУ!

ШТА? ЈА НИСАМ
НАВИКАО ДА МЕ ВРЕ-
ЂА ЈЕДАН ГУВЕРНЕР-
ЧИЈ ТАМО НЕКЕ ДИВЉЕ
ЗЕМЉЕ...

... КОЈИ И НИЈЕ ЗА ГУ-
ВЕРНЕРА НЕГО ЗА НЕКУ
ГЛУПУ ОПЕ-
РЕТУ!

ОФИЦИРИ, УХАП-
СИТЕ ОВОГ
ЧОВЕКА!

ЧАПА И ГРУ-ГРУ ОСЕ-
ТИЛИ СУ ДА СЕ ДОГА-
ЂА НЕШТО ЧУДНО...

БЕЗ ИКАКВОГ СУЂЕЊА
КАПЕТАН ЈЕ ОСУЂЕН НА
ВЕШАЛА...

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ СУ ПРИ-
СУСТВОВАЛИ ПРИПРЕМАМА...

ЖАЛИКУ СЕ СВОМ КОНЗУЛУ!
ЖАЛИКУ СЕ ФРАНЦУСКОЈ
ВЛАДИ! УБИЦЕ !!!

ЏЕЛАТ ЈЕ ПРОВЕРИО ДА ЛИ СУ
ГРАНА И УЖЕ ЧВРСТИ И ПОЗВАО
КАПЕТАНА ДА СЕ ПОМОЛИ...

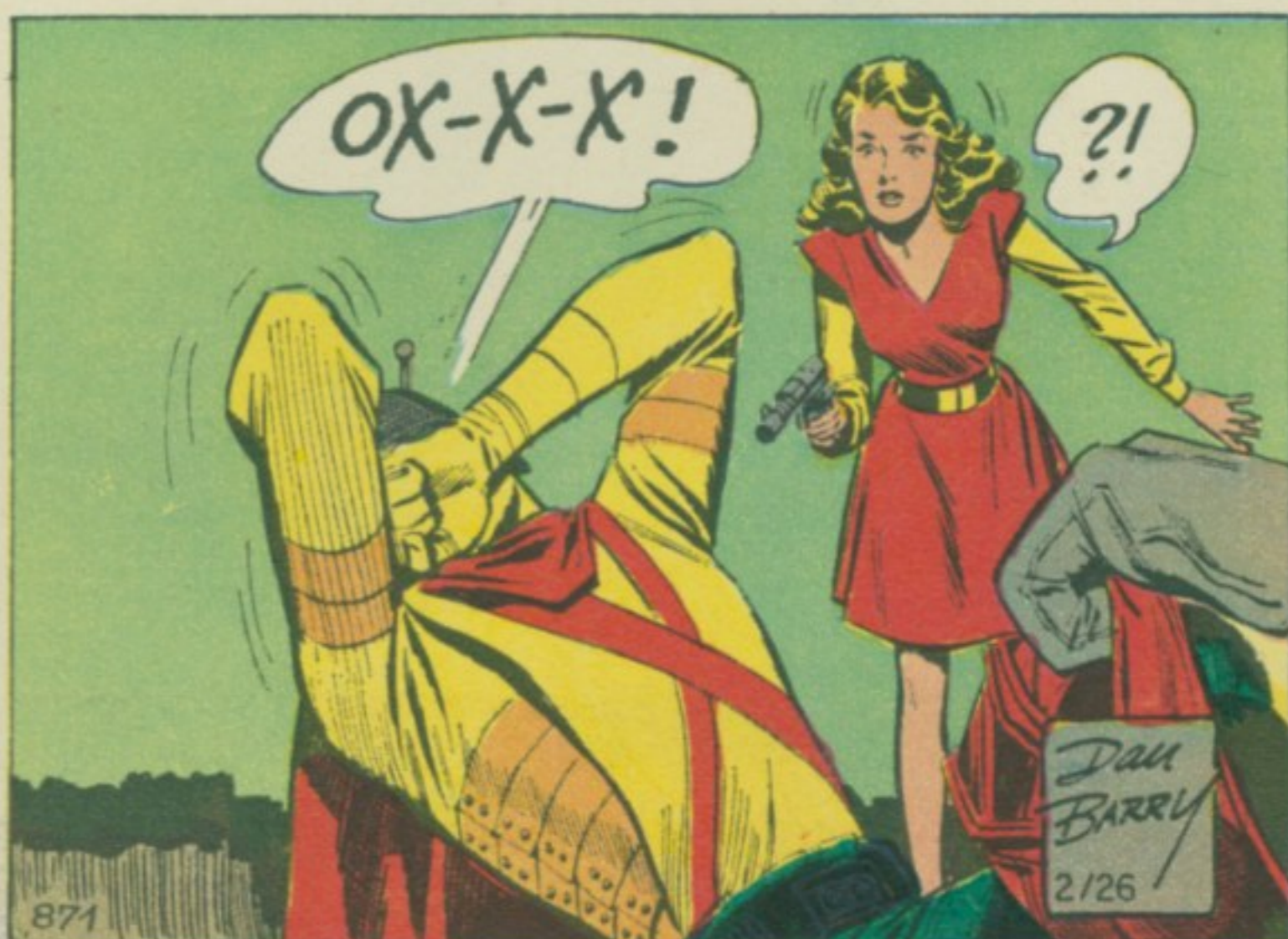
ХИЛАДУ МУ
НЕПТУНА!

ГРУ-ГРУ!
НЕЋЕМО ВАУ-
ДА ДОПУСТИ-
ТИ ДА КАПЕ-
ТАН ОДЕ У
ВЕЧНА ЛО-
ВИШТА?

Дан
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

НАЈБОЉИ У РАЗРЕДУ

ИАКО САМ БИО РОЂЕН ЗА ПЕСМУ, НИКАД НИСАМ МИСЛИО ДА ЋУ ПОСТАТИ ПЕВАЧ

Сада ме сви зову Антоан, чак и моји родитељи који су ме увек звали Пјер. Право име ми је Пјер Мураћоли: Антоан је моје треће крштено име, које сам почео да употребљавам тек када сам постао певач.

ВОЛИМ МАТЕМАТИКУ И ФИЗИКУ

Родио сам се у луци Таматаве на Мадагаскару 4. јуна 1944. године. Али, могао сам исто тако да угледам свет и у Авганистану или Боливији: мој отац је, наиме, инжењер и стално се сељакао по земљама са којима је Француска имала развијене трговинске односе. Почео сам да путујем када ми је било две године и селио се са породицом по целом свету све док се тата није коначно зауставио у Греноблу. То је била моја последња етапа пре него што сам се заувек настанио у Паризу.

Знам да ми многи неће поверовати да сам увек био најбољи ђак у разреду. Није да сам био нека бубалица: као и данас, увек сам био помало бунтовник, самосталан и свој, оно што се каже — личност. Учење ми је причињавало задовољство, па и данас, у слободном времену, најрадије читам и то не само ради разоноде. На плажи, на пример, док сви остали прелиставају новине и часописе, ја читам математичке и физичке студије или проучавам грађевинске планове.

Да нисам од малих ногу волео учење данас бих био права незналица пошто сам, стицајем околности, скоро сваке године мењао школу и професоре. Понекад, у земљама где је радио мој отац, нису постојале француске школе и ја сам морао да учим са мајком и старијим братом да би на крају године полагао испите и прешао у следећи разред.

Одрастао сам у доста имућној породици, али моја највећа радост нису биле играчке и забаве већ тренуци које сам кришом проводио у очевој радној соби дешифријући његове инжењерске цртеже. Тај позив ме је одувек силно привлачио: сањао сам о мостовима, бранама и облакодерима које ћу једног дана направити. И данас, када сам по-

стао певачка звезда, у дубини срца још осећам ту стару љубав.

Због тога сам се уписао прво на математику а затим, упоредо, и на грађевину. Дипломирао сам на дан свога првог наступања у чувеној париској „Олимпији“. узалуд ме је импресарио тражио по читавом Паризу да би ме одвео на генералну пробу. Ја сам био на факултету и чекао свој ред да браним дипломски рад. У једној кафаници на булевару Сен Мишел прославио сам, са оцем и мајком, сво-

ју диплому и свој уметнички почетак. Имао сам свега двадесет две године и био најмлађи инжењер у читавој Француској.

НИСАМ МАМИН СИН

Никако нисам желео да будем „мамин син“ што се дешава већини младића из имућних грађанских породица. Ја тако мислим: до деветнаесте године треба бити са родитељима због васпитања и љубави које само родитељски дом може да пружи, а затим се треба отиснути. Сада кад сам самосталан још више волим своје родитеље и браћу.

Прву гитару добио сам од оца када сам завршио велику матуру. У Паризу, за време студија, узимао сам часове солфеђа и свирао на универзитету. Лети је гитара постајала нераздвојни пратилац мојих путовања по читавој Европи. Обично сам одмах после јунских испита кретао без неког одређеног циља: увек сам налазио неког ко би ме примио у гос-

те у замену за гостовање у мом боемском поткровљу у Паризу. Понекад сам путовао са неком девојком: ја бих свирао по кафанама и улицама а она скупљала на тањирину шта ко да. То је било најлепше доба мога живота и увек га се сећам са извесном чежњом.

ОЧЕКУЈЕМ ЉУБАВ

Једне вечери упознао сам Хју Офрија, веома популарног младог певача из Марсеља. Брзо смо постали пријатељи и он ме је у ствари натерао да се озбиљније посветим певању. Двадесети новембар хиљаду деветсто шездесет пете године остаће ми заувек у сећању јер сам тог дана потписао први уговор који ми је обезбедио наступање у једном ноћном клубу за хонорар од десет хиљада франака за ноћ. Тада сам почео и да компоујем и сам пишем речи за своје песме. Четири месеца касније већ сам био звезда и имао уговор са париским „Олимпијом“.

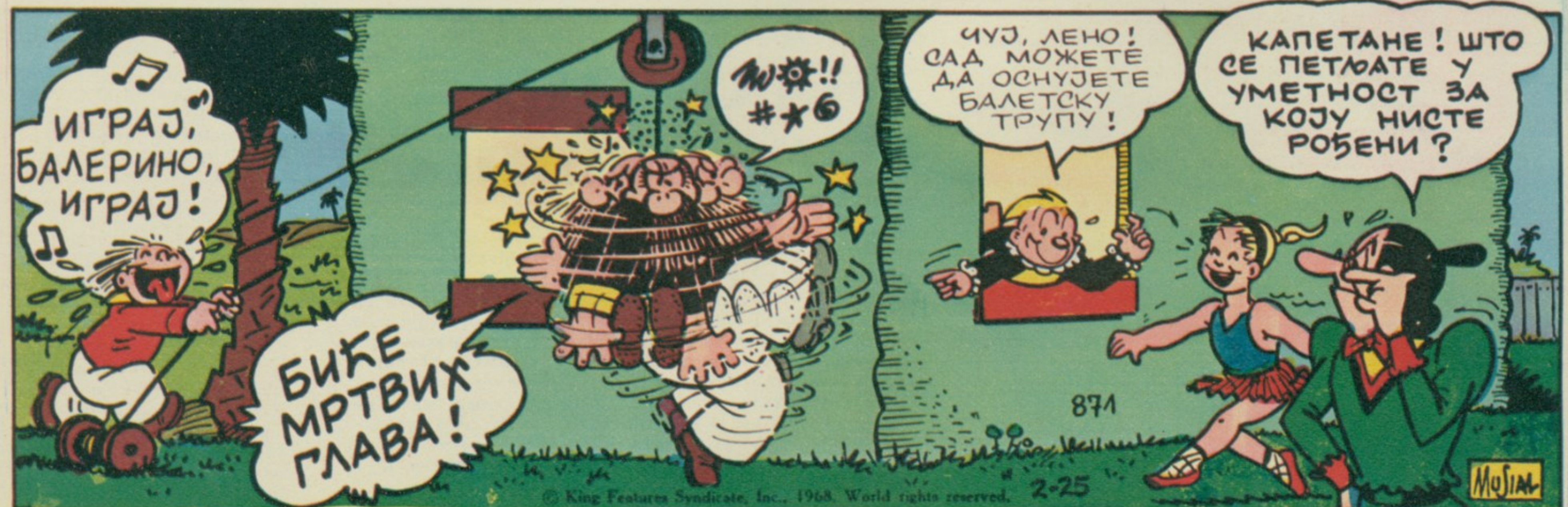
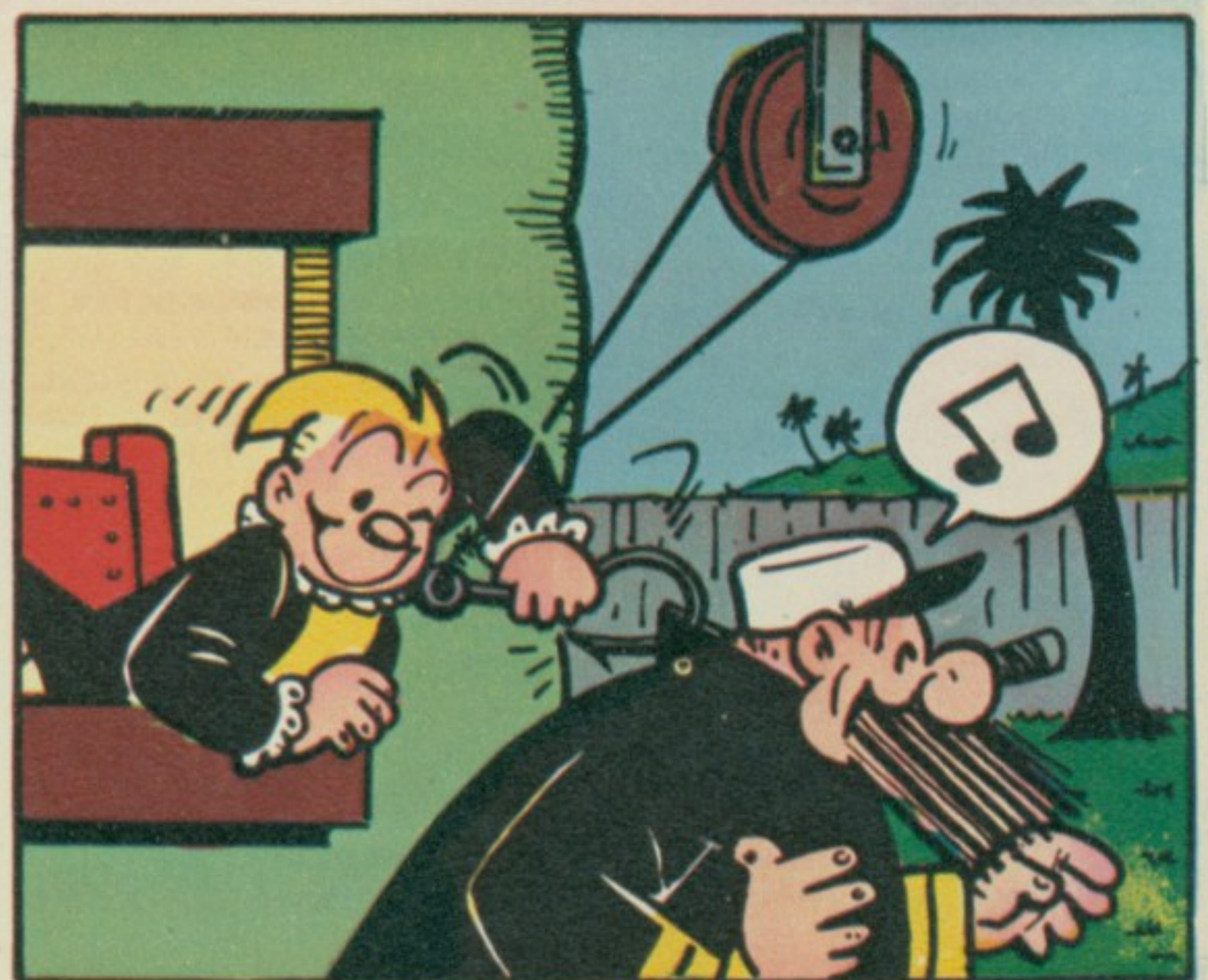
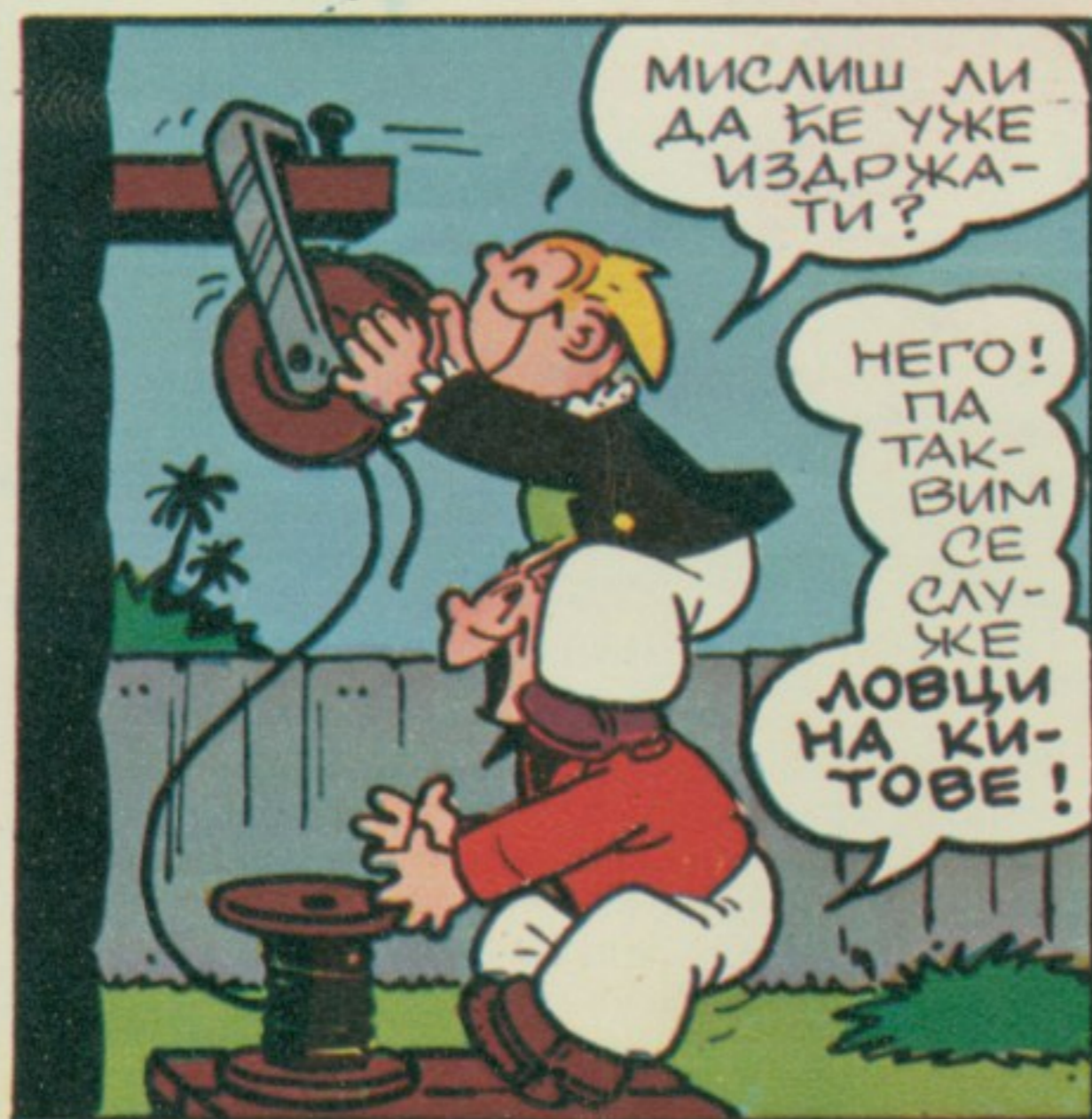
Данас ме сви траже и веома сам заузет: филм, телевизија, турнеје по страним земљама. Када хоћу да се одморим, одлазим на своју фарму у Оверњи. Тамо постајем обичан човек, какав сам у ствари.

Све у свему, ја сам врло срећан. Међутим, још никада се нисам озбиљно заљубио. Познавао сам доста девојака, али ни са једном нисам остао. Изгледа да нисам био довољно зрео за праву љубав. Сада сам се променио и девојке гледам другим очима. Немојте се зачудити ако чујете да се Антоан заљубио и да се жени. Моје је мишљење да породицу треба основати док је човек млад да би боље разумео своју децу.

Ето, такав сам ја.

АНТОАН

ЧИТАОЦИ!
ПОШАЉИТЕ
НАМ СВОЈУ
НЕОБИЧНУ
ФОТОГРАФИЈУ
ЗА ИЗБОР
ШАМПИОНА
ГРИМАСЕ

ЛИСИЦА ЈЕ БРЗА, УПОРНА И ВЕОМА ОКРЕТНА ЖИВОТИЊА.

Ниједна дивља животиња не ужива толику популарност као тета лија: она је симбол лукавства, препредености и сналажљивости; она је јунак многих народних пословица, бањи и песмица.

Да ли лисица заиста заслужује толику славу и дивљење? „Лисица из басне и пословице — каже један познати зоолог — и лисица од крви и меса су два различита бића. Научник који проучава лисицу у њеној природној средини — шуми тешко проналази то надалеко чувено лукавство и изузетну изоштреност чула који јој се приписују. Она у ствари није друкчија од осталих звери, можемо само да јој признамо веома изражену моћ прилагођавања свим условима живота и најразноврснијим ситуацијама и местима у којима се нађе.“

НЕ ПРЕЗИРЕ НИЈЕДАН ПЛЕН

Лисица живи у највећем делу северне полулопте; најраспрострањенији је сисар у шумама Европе, има је у Северној Америци, Азији све до јужне Кине и Индокине, па чак и у Северној Африци. Њена изузетна способност прилагођавања омогу-

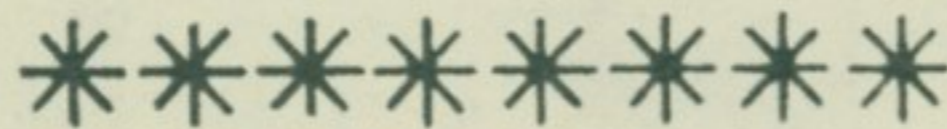
ћује јој да борави на местима где други месождери не би могли да се одрже.

Место за јазбину бира веома пажљиво, најчешће у корењу великог дрвећа, у природним отворима стена и другим сличним местима. Понекад користи јазавчеву јазбину, мада избегава друштво других животиња. Када сама копа лог, бира обронке брегова тако да се ходници, којима га обезбеђује, пењу узбрдо. Зими, лисица која живи у равници прави себи скровиште од грања или камења или се крије у густом шипрагу. Ту је заштићена од олуја, киша и хладноће.

У јазбини борави и у време парења, гајења младих, и за великих летњих жега. Међутим, када је време лепо лисица неуморно лута и прелази шуме и поља уздуж и попреко.

Похаре врши ноћу али на местима за која зна да су сигурна лови дању. Када је сита, радо се испружи на неком пању или камену и у стању је да се сатима непомично сунча; на скровитим местима, где је нико неће узнемирити спава веома дубоко и тада је пси и ловци најлакше хватају. Са заласком сунца креће у лов, о-

ПОРОДИЧНИ ЖИВОТ

САМО ИЗУЗЕТНА ГЛАД НАТЕРА ЛИЈУ НА НЕОПРЕЗНОСТ

презно бирајући тешко проходне стазе и честаре.

Највише лови мишеве који су често јело на њеној трпези. Лисица, у ствари, не презире ниједан плен: упорно гони зечева, кунџе па и ланад. Пустоши приземна гнезда а често улови и понеку птицу примењујући најнеочекиваније тактике. Плива и гаца кроз мочваре у потрази за пловушама и није редак случај да уграби неког неопрезног лабуда. Ноћу се увлачи у кокошарнике и тамни живину коју затим слади на неком скровитом месту.

миш. Овај пример најбоље показује колико је лисица пожртвована мајка.

МУЖЈАЦИ СУ МАЊЕ УПОРНИ

Мужјаци су мање упорни ловци: посећују винограде и велике баште где једу воће, инсекте и њихове ларве. Проводе читаве часове поред потока не би ли ухватили неку рибу или рака. На обалама често украду плен из рибарске мреже, а редовно поједу мамце које ловци стављају у клопке.

За лисицу невоље почињу

жртвом пре него што је убије.

Један познати природњак описује лисицу овим невероватним речима: „... То је зла, лукава, чудна и нечиста животиња. Јежа убија обарајући га на леђа, а зеча хвата шалећи се и позивајући га на игру: покаже му угинулу птицу и када он покуша да јој се приближи, баца се на њега. Рибе пеца помоћу репа којим маше по води, а затим га нагло извлачи и риба падне на земљу. Захваљујући свом лукавству успева чак да једе

ЛИСИЧИЋИ ИЗЛАЗЕ ИЗ ЈАЗБИНЕ ДА БИ СЕ СУНЧАЛИ И ИГРАЛИ

Када има младе, постаје нарочито крволочна и зла јер се младунци не задовољавају само мишевима већ траже и крупнију дивљач. Једном је убијена лисица која је својим лисичићима носила велику птицу: у њеном стомаку нађен је само један

с првим снегом; тада се задовољава било каквим пленом: угинулим животињама, које уосталом увек једе, старим и сувим костима, отпацама које налази на сеоском ђубришту. Када није гладна, увек се поигра са несрећном

мед из кошнице а да је пчеле при том не изуједају“.

ЛИСИЦА ЈЕДЕ ЛИСИЦУ

Када лови, лисица изнад свега пази на своју сигурност. Због тога је неповерљива према новим и непознатим стварима и само изузетна глад може да је натера да заборави на опрезност: тада се појављује усред бела дана и пред очима сељака хвата живину. Бежи са пленом у чељустима и чак ни пушчани меци не могу да је натерају да га пусти.

Неки ловци тврде да лисица обично убија своје ранене другарице и то не само да би утолила глад већ и да би им прекинула муке. Није, уосталом, редак случај да једна лисица поједе другу. Неки шумар посматрао је шест лисичића забављених веселом игром: скакали су, јурили и међусобно се грицкали све док један није почео да крвари. Мали рањеник покушао је да се удаљи, али су га остали стигли, ра-

МАХАРАЦИН ЧАСОВНИК

Највећи сунчани сат Самрат Јантра (зову га још и Узвишени инструмент) изграђен је у Јаипуру, у Индији, 1730. године по наређењу махараџе Јан Синга II. Махараџа је и сам био аматер астроном, а волео је увек да зна тачно врем. Главна „казаљка“ је висока 30, а дугачка 54 метра. Цео часовник је изграђен од чврстог материјала са каменним степеницама дуж целе „казаљке“. Туристи се радо пењу на њен врх одакле се пружа диван поглед на околину. Сенка „казаљке“ пада на једну скалу на земљи на којој су обележени сати и минути. Сенка се креће од минута до минута истом брзином као и за обичном сату. Једини недостатак овог часовника је у томе што не може да ради кад нема сунца.

ЛИСИЦЕ

стргли и за тили час појели. Други шумар убио је лисицу која је још дојила своје младе и оставио је пред јазбином. Када се сутрадан вратио нашао је само кости и крзно: младунци су појели мајку.

Када је гоне, лисица је брза, упорна и хитра као ретко која животиња: провлачи се кроз најнепроход-

само на коришћење исте јазбине.

Заузимајући јазавчеву јазбину она у њој бира место где јазавец не борави: у највећем броју случајева јазавец сам напушта своју кућу и одлази, али се дешава и да остане и тада обе животиње живе у истој јами као два незаинтересована странца која се узајамно подносе.

ТЕТА ЛИЈА ЈЕ ЈУНАК МНОГИХ НАРОДНИХ ПОСЛОВИЦА, БАСНИ И ПЕСМИЦА.

није стазе, тихо и неприметно кривуда кроз траву да би заварала траг, жури као муња и изводи чудесне и вратоломне скокове. У трку реп држи потпуно хоризонтално док га у обичном ходу скоро вуче по земљи. Плен вреба лежећи на стомаку. Плива веома добро и, кад затреба, доста вешто уме да се попне на дрво.

Глас лисице личи на кратак лавез који се завршава неком врстом јачег и оштријег урлика. Одрасле „лају“ пре сваког невремена, за време олуја, када је оштра зима и у време парења. Млади, међутим, урличу и лају када су гладни и када им је досадно. Када се љути или јој прети опасност, лисица бесно завчија и крешти: када је рањена завија или тихо стење.

ЗАУЗИМА ЈАЗАВЦУ ЈАЗБИНУ

Лисица није друштвено биће у правом смислу те речи: по томе се разликује од вукова. Није, међутим, тешко наићи на неколико лисица заједно, у шипрају шуме или чак у истој јазбини. Пошто даје предност усамљеничком животу, лисица не склапа пријатељство са другим животињама. Чак се ни њени односи с јазавцем не могу назвати пријатељским, они су ограничени

ЧИМ ПРОГЛЕДА, МЛАДУНЧЕ УЧИ ДА СЕ КРИЈЕ.

делове, расуте свуда по јами. Јазавци, узнемирени у свом зимском сну, бесно су јој се осветили.

Време љубави почиње код лисица средином фебруара и траје више недеља. У тим данима више мужјака прати једну женку. Често се међусобно боре за њену накло-

ност и она победнику поклања своје срце.

Женка носи младе око два месеца да би дошли на свет обично крајем априла или почетком маја. Просечан број младунаца је три до осам, али често се дешава да их има и до дванаест. Рађају се слепи, „обучени“ у нежно кратко крзно мрке боје са жућкастим и сивим пегама док им је врх репића снежно бео. После две недеље лисичије бебе прогледају и добијају прве зубиће. Мајка их воли нежном љубављу и првих дана их уопште не оставља саме; касније их напушта само да би им донела храну.

МАЈКА РЕСКИРА ЖИВОТ

Када напуне месец до месец и по дана лисичићи, ве-

сели и несташни, покривени црвенкасто-жутим меким крзном, почињу да излазе из јазбине да би се сунчали и играли. Под брижним погледом мајке уче вештину лова и добијају прве лекције из сналажљивости и лукавства. Када се заморе мајка их, једно по једно, нежно узима у зубе и носи у јазбину. У јулу лисичићи већ могу да прате мајку у лов па чак и сами да улове понешто. Затим, крајем јула, заувек напуштају родну јазбину и са мајком одлазе у свет шума и поља. Од мајке се одвајају крајем јесени кад свако одлази својим путем.

О привржености лисице као мајке причају се многе истините приче. Када су једном ловци раскопали лисичију јазбину у њој су, поред женке, нашли и пет малих. Мајка је хтела да спасе бар једно младунче, зграбила га је зубима, бесно се бацила на ловце и псе и, не испуштајући своју бебу, вратоломним скоком побегла у шуму.

Шведски природњак Екстром прича да је неки ловац донео кући мало лисиче чији су родитељи успели да умакну, и везао га за дрво. Идућег јутра пред малим заробљеником угледао је убијену птицу. То је мајка лисица, стављајући живот на коцку, донела храну својој детету.

ВАШАР

СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

ДРУГАРИ. — У зоолошком врту у Пуеблу, у Колораду, недавно су рано ујутру, нађени један младић и један медвед — мртви пијани. Медвед је лежао потрбушке у свом кавезу док је младић спавао испред решетака. Поред њих чувар врта је нашао празну флашу вискија. „Судећи по стању у којем се медвед налазио, мора да је одједном испио бар пола боце“, каже чувар.

КРИЛАТИ ПУШАЧ. — После дужег трагања неки кубански селјак успео је да нађе свог петла у кокошињу једног суседа. Овај је порицао да је петла украден. Правом власнику није било тешко да докаже своје право. Наиме, он је раније још научио свог петла да пуши. И кад је пред судом петла са уживањем повукао неколико димова из цигарете, судије су лако донеле пресуду.

УДОБНОСТ. — Некадашњи затвореник Хауард Тринс писмено је замолио управу казнионице у Бивер Хилсу да му за три недеље изда једну ћелију. „Желео бих да себи омогућим три седмице истинског одмора. Никад и нигде се нисам тако добро осећао као код вас. Spreman сам да вам за пун пансион плаћам по два долара дневно. С нестриљењем очекујем одговор“.

ДУХ ЦРНЕ БРАДЕ

СВИЛЕНИ СЕЈМУР И ЊЕГОВИ ЛУДИ
КАО ДА СУ СА СОБОМ УНЕЛИ МРАЗ...

ВИДЕЌЕМО ШТА
ЌЕ ОВЕ СТАРЕ
СВРАКЕ ДА ИЗ-
МУДРУЈУ!

ПОД ХЛАДНИМ ПОГЛЕДОМ СВОГ ПОВЕРИО-
ЦА, БЕЗАЗЛЕНЕ СТАРЕ ГОСПЕ ПОКУШАВАЛЕ
СУ ДА СПАСУ СВОЈУ КРЧМУ...

А САД...
КО КОЛИКО НУДИ
ЗА ОВО СТАРО
ОРУЖЈЕ?

МЛАДА ПРОФЕСОРКА ПСИХОЛОГИ-
ЈЕ ЕН БЕЈКЕР ОБЈАСНИЛА ЈЕ
НОВОМ ТРЕНЕРУ НЕВОЈУ ПИ-
РАТСКИХ КБЕРИ...

ВИДИТЕ, СЕЈМУР
ЖЕЛИ ДА ПОРУШИ
СТАРУ КРЧМУ И
ПОДИГНЕ ВЕЛИ-
КУ КОЦКАРНИЦУ!

И ТО
ЌЕ МУ УСПЕ-
ТИ АКО ОНЕ
НЕ УСПЕЈУ ДА
МУ ИСПЛАТЕ
20 МИЛИОНА!

ДВА ЧАСА КАСНИЈЕ, КРАЈ
КОЦКАРНИЦА ЗАДОВОЉНО
ЈЕ НАПУСТИО КРЧМУ. СТАРЕ
ГОСПЕ СУ ПРИКУПИЛЕ СВЕ-
ГА 10.000 ...

ХВАЛА ШТО
СТЕ ПОКУША-
ЛИ ДА ИМ ПО-
МОГНЕТЕ СВО-
ЈИМ ПРИЛО-
ГОМ!

ВИДЕЌЕМО
СЕ СУТРА,
ПРОФЕСОРЕ!

СМЕНИЋУ ВАС У
СОБУ ЦРНОБРАДОГ!
СИГУРНА САМ ДА СЕ
НЕ БИ ЛУТИО!

ПА ТО ЈЕ
САМО ЗА ЈЕДНУ
НОК!

КАПЕТАНОВА ДЕСЕТА ЖЕНА!
ТИГАЊ КОЈИ СТЕ КУПИЛИ НА
ДРАЖБИ ПРИПАДАО ЈЕ ЊОЈ!
КАЖУ ДА ЈЕ БИЛА
ВЕШТИЦА!

ХММ!

ПРИЧА СЕ ДА ЈЕ У
ТРЕНУТКУ СРЏБЕ ПРО-
КЛЕЛА СВОГ СИРОТОГ
МУЖА ДА НИ МРТАВ
НЕ НАЂЕ
МИР!

ЗАР?

ЛАКУ НОК И
ЛЕПО СПАВАЈ-
ТЕ!

ХВАЛА!
ПОКУША-
ЋУ!

БОРБА НАД ПОНОРОМ

НАЈНОВИЈА ВЕСЕЛА ИГРА ШЕРЛОКОМАНА

Када је 28. априла 1968. године путнички авион из Лондона слетео у Женеву и путници се већ спремали да га напусте, изненада се зачуо пилотов глас: „Нормални нека засад остану на својим местима...!“

Они који су схватили да се пилотова примедба о нормалним односима на њих, остали су мало збуњени у својим фотељама али су зато сви остали пожурили да се што пре нађу на узлетишту где је дувачки оркестар већ грмео свечани поздрав.

Затим су дошли поздравни говори, осмеси, помало подсмешљиви али добронамерни. А када су путници ушли у пристанишну зграду, свечане маршове замениле су веселе тиролске песмице.

СПРЕМИТЕ КАМЕРЕ

После неколико дана путници су се нашли у алпском градићу Мејрингену. Тамо се, заправо, све и догодило. Али, боље да идемо по реду.

Једног лепог дана путници из Лондона кренули су према чувеном Рајхенбашком водопаду који је, ако се сећате, описао још Конан Дојл:

„То је заиста страшно место. Планински поток набујао од истопљеног снега сурвава се у провалију без дна а из ње шикља вода ра збијена у тако ситне капљице да личе на дим из запаљене зграде. Клисуре кроз коју поток кучи окружена је блиставим камењем црним као угаљ. Доле, на неизмерној дубини, клисура се сужава претварајући се у запенушени, узаврели ко тас који се стално препуњава и страшном снагом враћа воду натраг на оштро околно стење“.

Кад су стигли до понора, туристи су застали задивљени несвакидашњим призором и дуго су ту остали, без речи, удубљени у ми-

сли. Двојица од њих, достојанствени постарији људи у нешто старомодним оделима, сер Паул Гор-Бут, високи службеник у министарству иностраних послова Велике Британије и мистер Чарлс Шолфилд, — члан Краљевског колегијума адвоката — кренули су ка најопаснијем месту изнад самог водопада, стазом широком једва један метар.

Изненада — први је почео мистер Шолфилд који је ишао иза — они су се бацили један на другог покушавајући да један другог гурну у провалију. Жене су уплашено цикнуле и затвориле очи. Али, нико није ни помишљао да им притекне у помоћ, да их раздвоји. На против: управили су у њих своје фото и кино-камере не желећи да пропусте ни једну појединост смртоносног загрљаја те двојице постаријих али храбрих центлмена.

А центлмени су записивали из све снаге настојећи да један другог баце преко заштитне оградне на којој су стајале табле са натписом: „Опасно“ и „Ресторан ради непрекидно“.

ОПАСАН ЗАГРЉАЈ

Борба је била равноправна, не доносећи преимућство ниједном од противника. Очигледно уморни — а можда су се и предали — борци су наједном спустили руке и мирно се вратили осталим туристима. Ови су их гледали с дивљењем.

Тишину је први прекинуо мистер Шолфилд. Огрнувши се црним мантилом, рекао је:

— Ми смо стари познаници. Нисмо имали никаквог разлога да се тучемо.

— А ја сам у својој канцеларији — додао је сер Паул још дахнувши од напора — научио да се борим умом а не рукама.

И поред тога сви су четитали сер Паулу победу називајући га мистер Холмсом док су новинари — а било је десетак — већ исписивали наслове „Шерлок поново гледа смрти у очи“, „Шерлокоманије“ или „Краљевски адвокат у смртоносном загрљају с дипломатом“ и почињали да пишу извештаје:

„Данас је захваљујући иницијативи чланова Дру-

ко би други могао то да уради него ми, чланови друштва!“

Не жалећи труда, коментатори тачно утврђују датум сваког преступа, биографске податке из детињства Шерлока Холмса, имена његових предака, тачну адресу дома у којем је детектив живео у Лондону — Бејкер стрит 221 б. Данас се ту налази музеј Шерлока Холмса. Састављен је тачан списак свих његових изрека, и омиљених узречица. Дебели каталози помажу да се нађе свака илустрација, филм или белешке које се односе на бурни живот великог детектива. — Ако вам случајно затреба да видите зуб Баскервилског пса, изволите: он вас

Холмса траже одговоре на личне проблеме.

И ево сада, поводом седамдесет седме годишњице од дана чувеног дуела између Холмса и Моријартија, поклонници великог детектива одевени у стилу викторијанске епохе — мушкарци у црним дугачким капутима на струк и високим оковратницима, а жене у живописним кринолинама и шеширима са широким ободима посутиим цвећем — окупили су се изнад Рајхенбашког водопада.

— Ја сам Меридју из „Страшног ума“ — каже један од присутних. — То је најмања личност која је долазила у везу са мистер Холмсом.

Ту је и доктор Ватсон а

ХОЋЕ ЛИ ШЕРЛОК ХОЛМС САВЛАДАТИ МОРИЈАРТИЈА?

штва Шерлока Холмса крај Рајхенбашког водопада дошло до борбе која је до најмањег детаља евоцирала одлучујући судар између великог детектива и „Наполеона из света злочинаца“ који је Конан Дојл описао у причи „Последњи подвиг Шерлока Холмса“.

Друштво Шерлока Холмса, чији је председник сер Паул, основано је 1952. године и већ има 324 члана. Чиме се бави ово друштво? Не брините, посла има много.

— Пре свега — кажу активисти друштва — треба знати да у причама о мистеру Холмсу има много нерасветљених, недоречених, па чак и нетачних ствари.

Ко је крив за то? Не треба кривити писца Конана Дојла. Чујте шта зналци кажу о томе: „За све то крив је доктор Ватсон. Он је толико био небрижљив да је заборавио да забележи тачно време преступа (пазите, не прича!) а често се не би потрудио да провери чињенице и околности! Сада све то треба довести у ред. И

чека у једном замку из 10. века, садашњем дому Андријана Конан-Дојла, ауторовог сина.

ГРУБЕ НЕИСТИНЕ

Можда вам је случајно потребно да тачно опишете место где је био наслоњен Холмсов планинарски штап док се рвао с Моријартијем? Не брините, у архиви Друштва забележене су његове тачне координате.

— Многе ствари морамо нарочито детаљно да опишемо због Американца — жали се један од коментатора. — Ти Јенки увек нешто побркају.

Други стручњак, мистер Хаубет, страховито се љути на западнонемачке филмове о Шерлоку Холмсу: „Да, мистер Холмс је имао обичај да каже: „Основно је, докторе Ватсон“ — али да дода „драги мој“?! Не, никада! То је груба неистина.

У архиви друштва могу се наћи и многобројна писма ученика који од Шерлока

крај њега слуге, бизнисмени, један чувар затвора и разноврсна лица из прича Конана Дојла. Нашла су се ту и два права холандска детектива која су ово ходочешће схватила као практичан семинар, као и истакнути професор криминологије Матје који је на Лозанском универзитету одржао предавање: „Да ли је допринос Шерлока Холмса савременој криминалистици велик?“

— Сви ти подвизи Шерлока Холмса су дечје приче — грмео је професор изазвавши разумљиво негодовање присутних шерлокомана.

— Сами реците — наставио је професор када се негодовање стишало. — У два десет три случаја убиства мистер Холмс врши само четрнаест хапшења. Уз то, од ухапшених три су животиње!

Али сви ти коментари, ма колико поткрепљени чињеницама, нису поколебали веру ходочасника у непогрешивост великог детектива.

ЛЕЧИ ЖИВЦЕ

Изгледа да Италијани немају баш много поверења у медицину и због тога више воле да се лече на своју руку. Тако је и Ђузепе Еспосито из Модене пронашао јединствен начин да излечи нервозу: легне између шина, укочи се и чека да воз прогутњи изнад њега. Он озбиљно изјављује да је то једини начин да смири живце.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

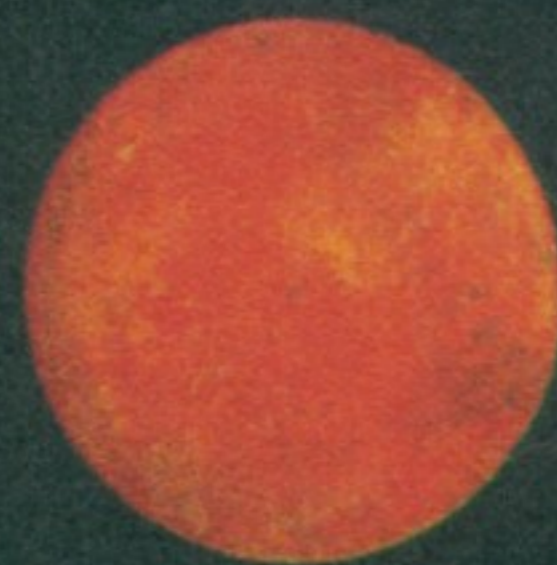
ПОСТАНАК ЗЕМЉЕ

ПРЕ 5 МИЛИЈАРДИ ГОДИНА

1

ОДВАЈАЊЕ ОД СУНЦА. — Неки научници претпостављају да је једно „рушилачко“ небеско тело прошло тако близу Сунца да му је својом привлачном снагом откинуло извесну количину усијаних гасова. Та маса, температуре од неколико десетина хиљада степени, остала је у области привлачне снаге Сунца и почела да се око њега окреће. Од тог гигантског диска постепено су се обликовале планете и сателити који чине наш Сунчев систем. Једна од тих усијаних маса постала је Земља.

2

ЗЕМЉА У ТИ
своју топлоту
када је пала
стање. Замис
је избацила е
развоја имал
силиката кљ
стављао усиј
јући се у т

4

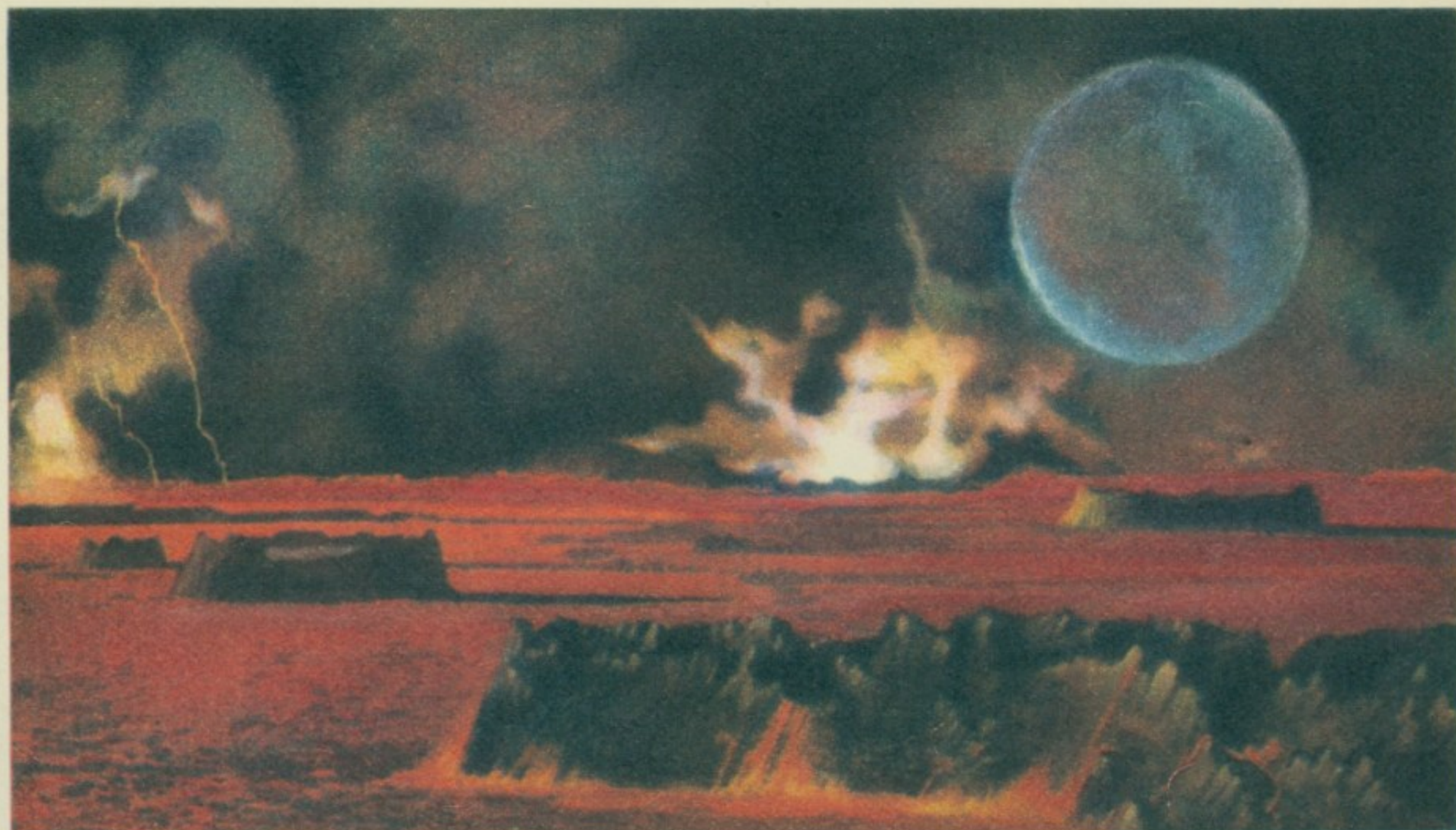
ПОЈАВЉУЈЕ
су доњи слој
ховитом при
су постале св
сфера и Зем
из Земљине
Земље била
у воду; због
кроз који Су
милиона год

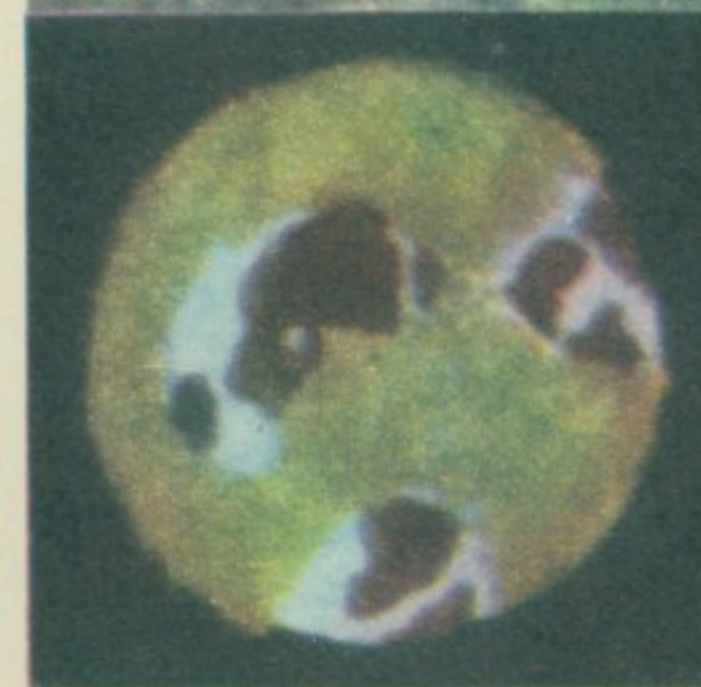
ВЕЧНОМ СТАЊУ. Пошто је гасовита маса зрачила у простор, њена температура се стално смањивала; на 4.000°, велики део гасова прешао је у течну материју да изблиза посматрате лопту усијане лаве коју излази из отворца некоег вулкана: Земља је у овој фази свога развоја баш такав изглед. Један усијани слој карбида и силицијума покривао је на њеној површини; атмосферу је пред-стављала густа омотача ужарених гасова који су, претварајући се у тешке течности, непрестано падали у виду усијане кише.

ПРЕЈАВИЛА СЕ ВОДА. После стотине милиона година очврснули су различити елементи Земљине коре: разни елементи, изложени страним силама, горњих слојева, међусобно су се спајали; тако се и неке минералне супстанце од којих се састоје атмосферна вода и кисеоник. Спојили су се и водоник и кисеоник и настала је водена пара. Али, температура је била тако висока да та пара још није могла да се претвори у течност; тако се око Земље формирао густ омотач облака који је Земљи одржавао мрак; тако је током овог периода на Земљи владао потпун мрак.

3 **ОБЛИКОВАЊЕ КОРЕ.** Када се температура спустила на око 2.000°, неки елементи су почели да прелазе у чврсто стање. На температури од око 1.500° обликовала се права чврста површина; у улегнућима су се створила велика „море“ течних хлорида; атмосфера се састојала из густог испарљивог омотача. Током милиона година изненадне магнетске олује и ужасне експлозије обликовале су Земљину површину. Наша планета добијала је свој карактеристичан облик лопте, спљоштене на полевима.

5 **БЕСКРАЈНЕ КИШЕ.** Најзад је температура пала толико да је водена пара могла да се кондензује; на Земљи су тада завладале бескрајне поплаве: непрекидна киша трајала је готово 400 милиона година. Огромна количина воде потопила је велики део Земље убрзавајући захлађење; ватра и топлота, до тада несумњиви господари, повлаче се у најдубље слојеве. Обавијена непробојним омотачем облака Земља се припремала за чудесан догађај — живот, појаву која и дан-данас представља чаробну тајну.

**ПОЛИТИКИН
ЗАБАВНИК**

6 **ЈАВЉА СЕ ЖИВОТ.** Пре отприлике две милијарде година, у још топлим водама мора, појавили су се први облици живота. Била су то слободна бића, састављена из једне једине ћелије, али су већ имала битне карактеристике живих бића: дисање, кретање, исхрану, размножавање. Од тих праоблика, постепеном еволуцијом, настала су сва жива бића, па и човек.

**ЈЕСТЕ
ЛИ
ВЕЋ
ЧУЛИ
ДА...**

● супротно укоренењу ве ровању, бисер се не налази само у морима. Разне врсте речних шкољки, дагњи, дају бисере исто као и њихове морске сестре. У Француској постоји ловиште бисера у Шаранту од око 1700. године. Године 1723. из вода Мисисипија, Беле реке и Црне реке извађено је бисера у вредности од 20 милиона динара. Бисери слатких вода мање су лепа и имају мању вредност од морских. Боја им се креће од беле до ружичасте и од жућкасте до црвене.

● слоновача се не добија само од кљова слона, већ и од зуба нилског коња, затим од нарвала (једне врсте кито ва из арктичких мора) дивљег вепра, моржа, па чак и преисторијских мамута пронађених у леденим наслагама Сибира. Најскупоценија слоновача је она из Сијама, док слоновача из Африке временом пожути. Највеће слоновске кљове, пронађене су 1898. године: биле су тешке више од 200 килограма.

● људи који скупљају прстенове са цигара називају се дактилофили. Први део речи „дактило“ долази од грчке речи „дактулиос“ што значи прстен. Значи — пријатељи прстенова.

● зоолошки врт у Штутгарту има вероватно јединог белиг крокодила на свету. Крокодил има око пет година а дугачак је два метра.

● у једној анкети недавно спроведеној у Великој Британији показало се да је од две хиљаде учесника њих 94 одсто знало ко је Мик Цегер (певач Ролинг Стоунса) а само 54 одсто је погодило да је У Тант генерални секретар Уједињених нација. Остали су навели да је вођа црвених гардиста, певач је-је, филмски глумац, кројач а неки су чак мислили да је то име атомске подморнице.

ПРЕДОЛИМПИЈСКЕ ИГРЕ

СПРЕМНЕ СУ БОЦЕ КИСЕОНИКА

Олимпијада је већ поставила један рекорд: више од сто држава пријавило је своје учествовање. Прва је, — и то још пре две године, пријаву поднела Монголија.

Први пут се олимпијске игре одржавају у једној од земаља Латинске Америке. Први пут ће се ова највећа спортска манифестација одржати на надморској висини од 2278 метара. А та надморска висина захтева од учесника Олимпијаде нарочите припреме због чега је у њима једна од главних улога припала — лекарима.

ЛЕКАРИ СУ ВАЖНИ

Припреме за олимпијске игре у Мексику почеле су неуобичајено рано — у ствари одмах после завршетка игара у Токију. Први пут у историји одржане су и три „предолимпијске недеље“ које су обухватиле више од половине програма и привукле много спортиста и још више лекара и научника. Лекари и њихови пацијенти, у овом случају сви без изузетка здрави, тражили су начин да победе „висинску болест“.

Показало се да аклиматизација није само сложен проблем већ и потпуно индивидуалан јер нема два човека која подједнако подносе висину. Поред тога, разне врсте спорга захтевају различито прилажење овом проблему.

Недавно су домаћини Олимпијаде одржали последње квалификационо такмичење маратонских тркача. Тридесет шест спортиста кренуло је стазом на којој ће се у октобру такмичити они који се надају олимпијским лаворикама. До циља их је стигло свега шест. Дуж целе стазе стајали су лекари и болничари с припремљеним кисеоничким „бомбама“. Неке „бомбе“ су и употребљене. Трчали су мексички маратонци навикнути на висине. Разуме се да ће гостима бити још много теже.

Руководиоци јапанског олимпијског комитета успели су још пре годину дана да њихови маратонски гркачи буду постављени за — сараднике јапанског посланства у Мексику.

Познати енглески тркач Тим Џонстон већ неколико месеци живи у Мексику да би тренирао у условима будућих игара. Британском лакоатлетском савезу поставили су питање: „Зар се Тимова припрема не противи олимпијским правилима које тренирање ограничавају на свега четири седмице?“ Секретар савеза је одговорио: „Џонстон је правник по занимању и у Мексику је отишао да би проучавао мексичко законодавство и предавао енглески језик у једној од тамошњих школа!“

Спортисти свих земаља труде се да тренирају у планинама. Французи се припремају у Пиринејима, швајцарски спортисти у близини Сен-Морица. Рон Кларк, аустралијски тркач и светски рекордер у грчању на 5 и 10 километара, тренира као гост француске олимпијске екипе.

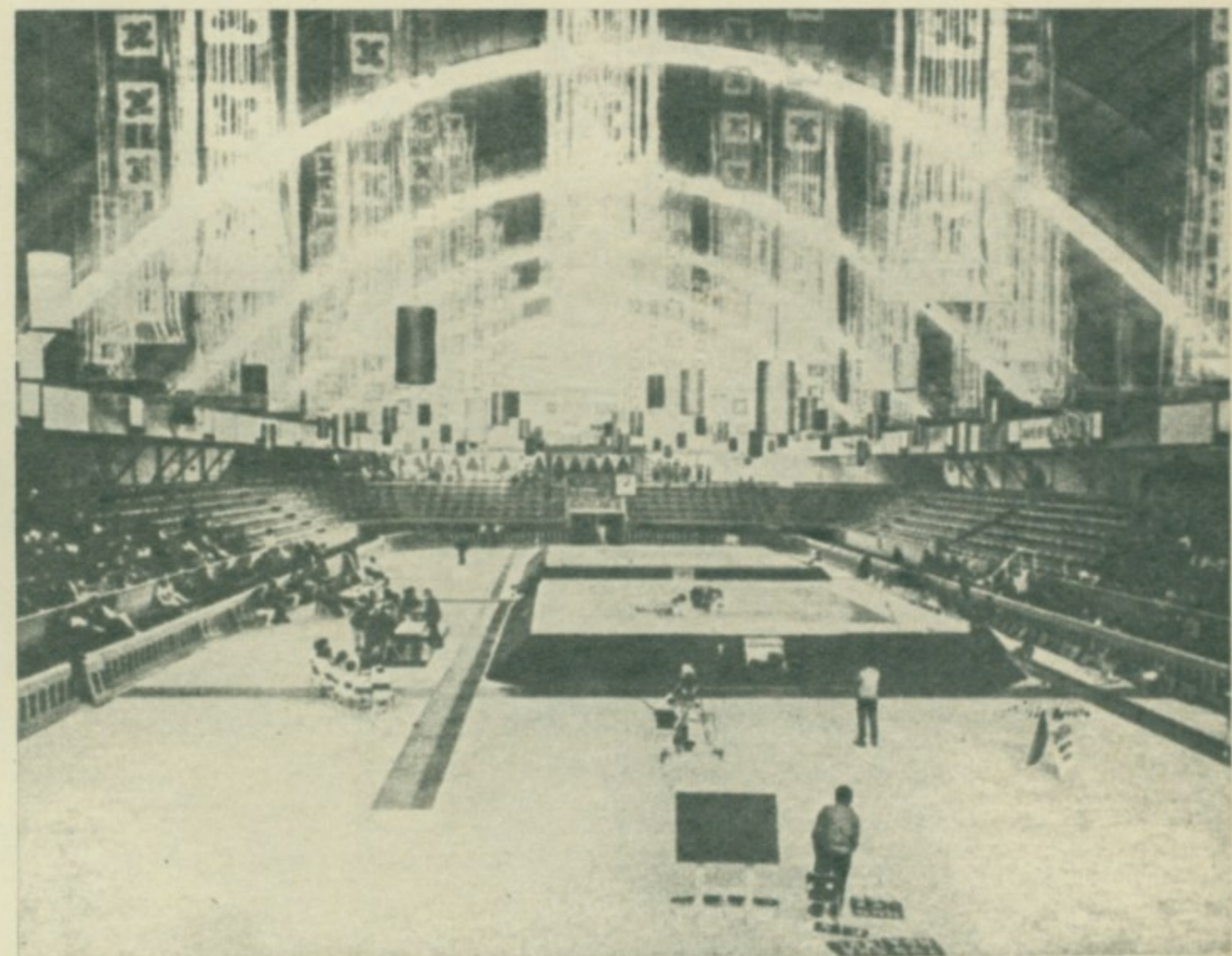
Али, не боје се сви спортисти планина. Носилац две златне меда-

ДА СЕ НАВИКНУ НА ВИСИНУ ЈАПАНСКИ МАРАТОНЦИ ВЕЋ ГОДИНУ ДАНА ЖИВЕ У МЕКСИКУ КАО СЛУЖБЕНИЦИ АМБАСАДЕ СВОЈЕ ЗЕМЉЕ

ље за маратон — Рим и Токио — тридесет осмогодишњи поручник етиопске гарде Абебе Бикила потпуно је миран. Кад су га новинари питали ко ће победити у Мексику одговорио је без размишљања: „Абебе Бикила“!

ГОЛУБОВИ У ТРИ БОЈЕ

Недавно су организатори олимпијских игара преживљавали дане пуне стрепње: у Мексику се догодио јак земљотрес. Међутим, сви објекти подигнути за олимпијске игре одолели су потресу. Стручњаци су их прегледали после земљотреса и изјавили да су сви остали „потпуно здрави“.

ОВДЕ ЋЕ СЕ СРЕСТИ РВАЧИ

Мексиканци се труде да овогодишње игре превазиђу све досадашње. Стручњаци за одгајивање голубова из петнаест земаља заједно са „голубарима“ Мексика успели су да одгаје сто хиљада голубова у три различите боје: зеленој, ружичастој и белој. Учеснике свечаног отварања игара чека приказ као из вилмских прича: уз свечану топовску салву изнад олимпијског стадиона полетеће жива национална застава Мексика.

Мексички војници одавно већ вежбају за параду која ће бити саставни део свечаног отварања игара. Десетине хронометара одмераваће сваки њихов покрет: не сме се дозволити закашњење ни од једног делића минуте! Ипак, једно закашњење је већ предвиђено. Свечано отварање неће почети у суботу 12. октобра тачно у 23 часа по локалном времену, већ у 23 часа и 4 минута. Представници олимпијског комитета су те четири минуте „поклонили“ телевизији да би за то време могла да своје камере повеже са

„Интерсатом“ који треба да обезбеди директан телевизијски пренос левизија почела да успоставља везу (црно бело и у боји) за Европу и Северну Америку. Јер, ако би теса сателитом пре 23 часа, онда би морала да плати за тридесет допунских минута а то је, кажу, огромна свота.

ЕЛЕКТРОНСКИ КОНТРОЛОР

Октобар је у Мексику обично топао и без киша. Сезона киша завршава се крајем септембра. Термометар ујутру показује 11, а средином дана 22 Целзијусова степена.

Олимпијски стадион моћи ће да прими 80 хиљада гледалаца. Налази

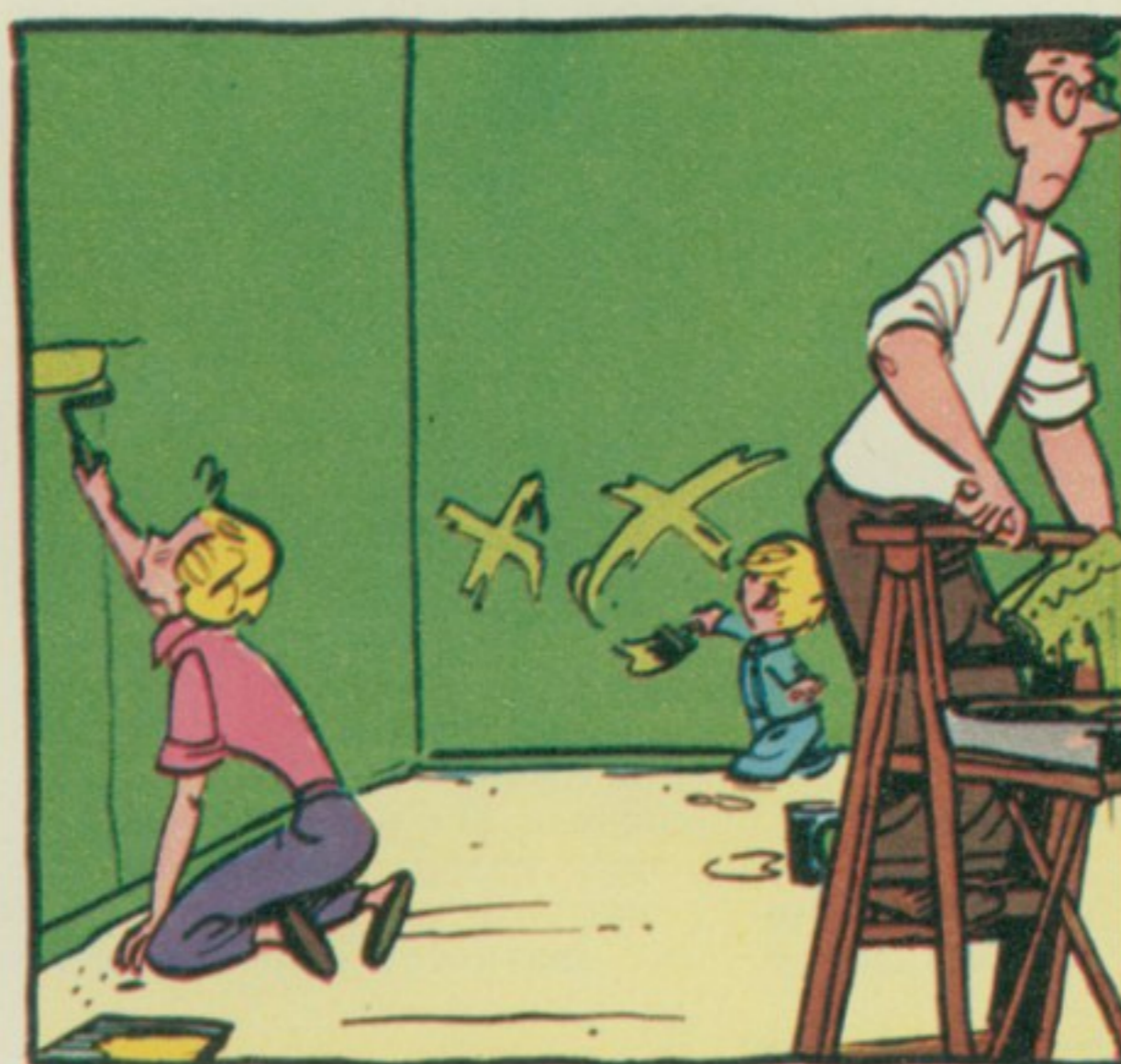
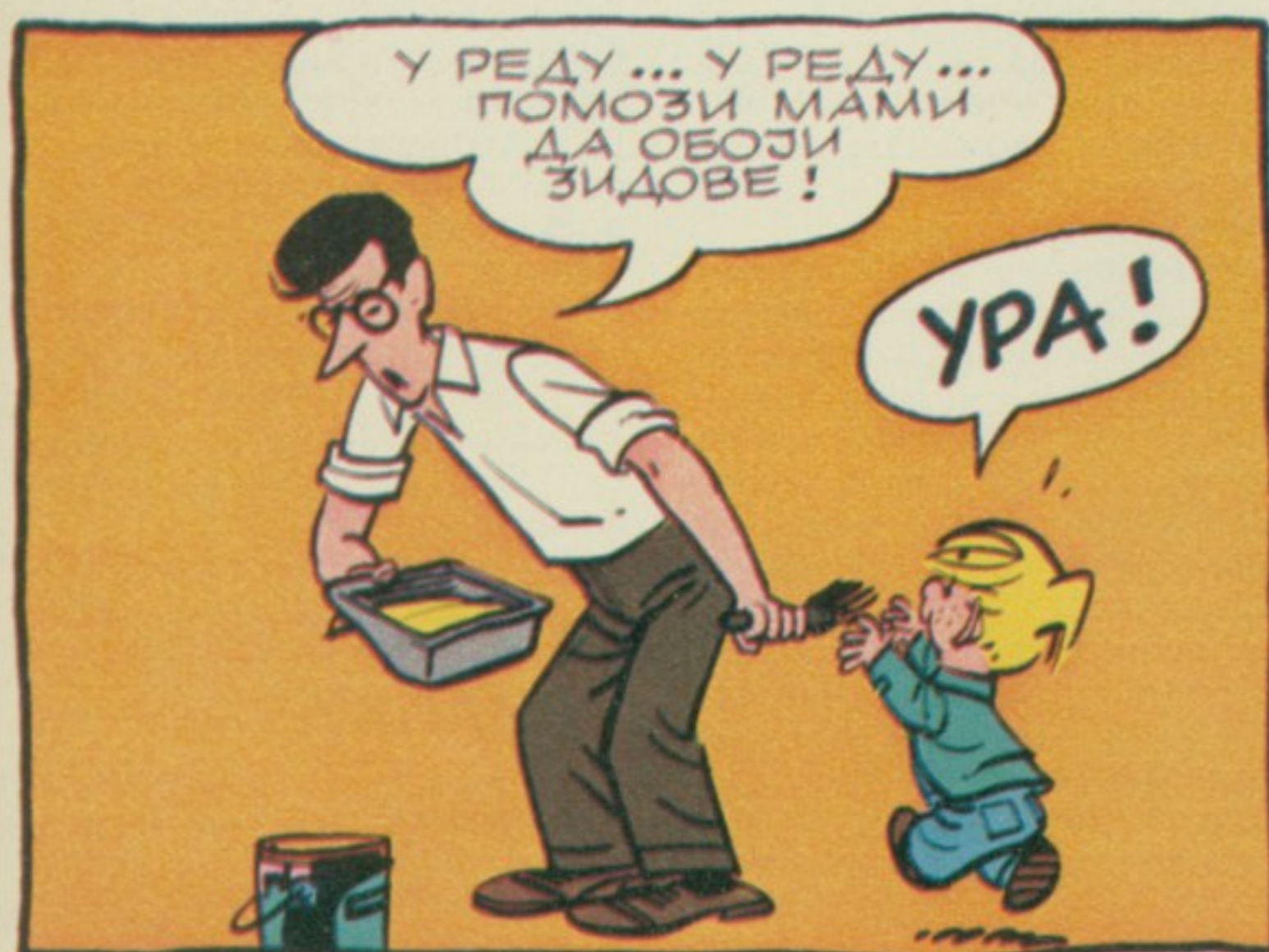
се 4 километра од Олимпијског села а 14 километара од центра Мексико Ситија.

Судијском колегијуму игара помагаће веома тачни мерни инструменти. Електронски хронометар који „писмено“ бележи време на сваки стоти део секунда користиће се на лакоатлетским такмичењима, за веслачка и бицикличка такмичења, у петобоју. Учеснике такмичења „оцењиваће“ и увек будно око фото-спринта. Тај фотографски фонограф снабдевен је камером чији је увек отворен објектив усмерен на линију циља. Филм који се на тај начин добија пројектује се на екран брзином која је синхронизована с трчањем такмичара.

ИСКОВАН ЈЕ НОВАЦ

У Мексику је у част XIX Олимпијских игара искован новац од 25 пезоса (2500 динара) на чијој се једној страни налази национални грб а на другој учесник древне игре лоптом племена Маја и пет олимпијских кругова.

ДЕНИС МАЈСТОР КВАРИШ

СТРАХ ОД ДУХОВА

Црначка племена у Горњој Волти (Западна Африка) сваке године у одређено доба приређују свечаност на којој примају старије дечаци у круг одраслих мушкараца и ратника. Сви припадници племена учествују у обреду који се зове игра маске. Изрезбарене и обојене маске имају тотемско обележје и представљају дивље звери и шумске духове од којих, према веровању, племена воде порекло. У току обрета дечаци се симболично заклињу да ће их се увек бојати и поштовати их. После церемонијала живот младих мења се потпуно. Безбрижно детињство је заувек прохујало и племе рачуна на његову вештину, мудрост и снагу. Он стиче право да учествује у племенским саветовањима, обредима и тајнама. Постаје „упућен“, онај ко је достојан да прими наслеђе предака и да га пренесе на своју децу и потомке.

ЧОКОЛАДА •КЛИ КЛИ•

УЧЕСТВУЈТЕ У НАГРАДНОМ КОНКУРСУ „КЛИ — КЛИ“!

Сваки онај читалац који на адресу: „ЗВЕЧЕВО“, Славонска Пожега, (за конкурс „КЛИ — КЛИ“), пошаље своје оригиналне стихове на тему **ЧОКОЛАДА „КЛИ — КЛИ“**, учествоваће у наградном конкурсима на коме ће бити подељено 50 колекција наших чоколада. Број стихова није ограничен!
(Сва ауторска права на награђене текстове прелазе на „ЗВЕЧЕВО“)

„Звездича“ СЛАДИ И НАГРАЂУЈЕ!
ДЕЦО! Нон-стоп наградна игра „ЗВЕЧЕВА“ још увек траје! Сва обавештења тражите у продавници у којој купујете чоколаде „ЗВЕЧЕВО“.

БЕЗ СПАВАЋИЦЕ И САПУНА

ПРЕД СПАВАЊЕ СТАРИ АТИЊАНИ СКИДАЛИ СУ САМО КАИШ С ТУНИКЕ

У шестом веку пре наше ере, за време владавине Пизистрата и његових синова који су подigli у Атини монументалне фонтане, жене су на јавним чесмама не само захватале крчаге воде за пиће већ и прале децу и саме се умивале. Њихови мужеви су то већ ређе чинили.

СОКРАТ У КАДИ

Сто година касније стандард је у Атини порастао. То је доба паластри и гимназија — школа за борбу, рвање, мачевање и гимнастику — опремљених фонтанама, базенима са уређајима за отицање и водоскоцима. Појављују се и прва пливалишта. Тако је кружно пливалиште гимназије у Делфима имало око десет метара у пречнику и било дубоко два метра. Пред крај петог века наше ере купање под ведрим небом готово је сасвим напуштено, оно је уступило место прању у купатилима са текућом водом и цевима за

њено отицање. Чести су и уређаји с текућом водом за прање ногу.

Још су се Хомерови јунаци купали у кадама. Оне су

најчешће биле начињене од печене земље и зато су се лако разбијале. Каде искле сале у једном каменом блоку знатно су ређе. Јавна ку

патила постала су у Атини чешћа у четвртном веку пре наше ере. Купачи су користили равне каде са седиштем и базене. Робови су грејали воду, пољивали купаче и утрљавали им у кожу разна мирисна уља.

Стари Грци нису знали за сапун. У гимназији су атлете протрљали уљем и песком, а затим пре прања масирали кожу једном врстом грубе четке. За купање се користило раствор цеђа од пепела дрвета и нарочита иловача, ума. Сократ, који иначе није посвећивао много пажње свом телу, обавезно се купао кад год је био позван на неку вечеру.

Атињани су радо одлазили берберину где су, поред личног уређивања, могли да уживају у препричавању новости. Међутим, многи су попут косматих Хомерових Ахајаца, врло много ценили дугу косу, бркове и браду које су поткресивали повинујући се ћуди моде свог времена и друштвеног реда. Тек после Александра Македонског Грци су почели да брију браду и бркове. У античко доба бри

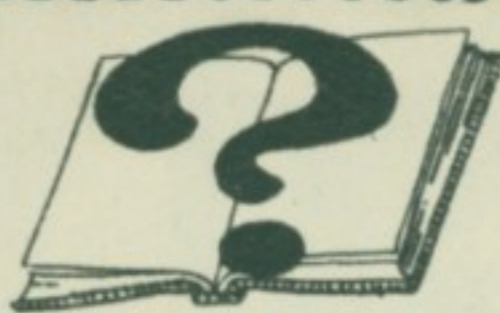
јач је био више саставни део женског него мушког прибора за хигијену и улепшавање.

Сва спартанска деца била су обријана до главе док су одрасли носили дуге косе. Робови су такође били обријани до главе. Робиње су по правилу имале кратко подшишану косу док су супруге Атињана носиле дугу косу и волеле компликоване фризуре. Празником им је расплетена коса падала на рамена. Хетере, свирачице а и обичне жене радо носе пунђе. Археолози су у Агори пронашли чешаљ од маслиновог дрвета са преко тридесет зубаца. Чешљеви су прављени од кости, слоноваче, бронзе. Атињанке су радо бојиле косу. Ко са плаве боје била је најмодернија. Перике су још у то старо време биле добро познате.

ЗА СВАКУ ПРИЛИКУ

Атињанка је била помоћарка. Уклањала је непо-

ЗНАТЕ ЛИ

Обележите право значење речи. Ако имате свих пет погодака, дајте себи оцену — одлично са похвалом. За четири поготка оцена је — одлично, за три — врло добро, за два — добро и за један — довољно.

1. БАНДЕРИЉА

1. Јужноамеричко јело. 2. Коцке. 3. Гангстерска банда.

2. СОБ

1. Северни јелен. 2. Бродски собар. 3. Птица певачица.

3. ИКЕБАНА

1. Врста стиха. 2. Кинеска азбука. 3. Вештина уређивања цвећа.

4. ТОТЕМ

1. Драги камен. 2. Верски симбол. 3. Опojни напитаk.

5. СИЛОС

1. Торањ за чување жита. 2. Див. 3. Небеско тело.

ОДГОВОРИ:

1. Кратко коцке се застављава за борбу с боксерама.
2. Јелен који живи у Северној Европи и северозападној Азији.
3. Јапанска вештачка уређивачка вешта у ваздуху.
4. Предмет или животиња које припадници народа обожавају сматрајући да од њих воде порекло.
5. Високи торањ од арматуре бетона који служи за чување жита или другог сличних култура.

СПОРТСКИ КАЛЕИДОСКОП

ВЕЛИКА ТРКА

У „херојским данима“ аутомобилизма неки амерички тркач, који је на сваки начин желео да спречи своје супарнике да виде његову машину, скривао је све до трке свој тркачки аутомобил у стану који се налазио на десетом спрату једног облакодера. Аутомобил је подизао и спуштао помоћу чекрка.

НЕПОБЕДИВИ

У античким хроникама нађен је списак грчког боксера Теагенса који је важио за непобедивог борца између 484. до 468. године пре наше ере. Забележене су 2102 његове борбе у којима је усмртио 1803 своја противника (тада су се боксери борили без

рукавица). Ниједном није био побеђен. Данашњи боксери ретко се појаве на рингу више од 150 пута.

ШЕСТОДНЕВНЕ ТРКЕ

У периоду између 1880. и 1909. године у Енглеској и Сједињеним Америчким Државама била су у „моди“ шестодневна такмичења у трчању. Године 1888. у јед-

ној од таквих трка одржаној у Њујорку, Енглеz Литлвуд постигао је фантастичан успех: за шест дана претрчао је 1004 километра.

СОКРАТ ИСПИЈА ОТРОВ МАДА СУ МУ УЧЕНИЦИ САВЕ-
ТОВАЛИ ДА БЕЖИ

требне маље с тела, користи
ла кремове, парфеме и шмин-
ку. Куртизане су цртале очи
и трепавице мрком и црном
бојом.

Захваљујући топлотом меди-
теранском поднебљу, а и о-
бичајима, Атињани нису но-
сили рубље: ни доње ни ко-
шуље а ни поткошуље. Ан-
тичко грчко одело није кро-
јено нити подешавано као
наше — према облику тела.
Основу одеће мушкараца чи-
нила је туника коју су став-
љали непосредно на кожу.
Најпримитивнија и најједно-
ставнија туника, која је исто-
времено служила као капут,
звала се ексомид. Једно ра-
ме је увек било открито.
То је било радно одело ро-
бова, радника и одећа вој-
ника. Око струка они су се
опасивали једном врстом ка-
иша а на рамену су је учвр-
шћивали чвором или копчом.
Десни део тела остајао је
слободан да би робови сло-
бодно могли да раде, а рат-
ници да се боре.

Широко пребачена преко
рамена и обавијена око
струка туника је падала низ
тело у безброј живописних
и слободних набора.

ВУНЕНИ ШТОФ

Грци су слабо знали за ис-
точњачке материјале као
што су свила и памук који
Херодот назива биљном ву-
ном. Њихове тунике најчеш-
ће су прављене од тканина
начињених од длаке. Била
је то нека врста грубог ву-
неног штофа званог сакос.

При спавању, Грци су за-
државали на себи тунику,
само би скидали канш. Чак
и кратке тунике имале су

каткад рукаве шивене по
угледу на персијска одела.
Огртач су Грци ретко носи-
ли. То је био део одеће чет-
вртастог облика а звали су
га химатион. Многи сиро-
машни Атињани нису имали
тунику већ су носили само
химатион. Спартанска деца
нису имали тунику. Добија-
ла су један химатион за це-
лу годину.

ПРВЕ МИНИ СУКЊЕ

И одећа Атињанки била
је четвртасти комад вунене
или ланене тканине која се
слободно стављала на тело
и причвршћивала копчама и
чворовима. Кад је пао у не-
милост, војсковођа и држав-
ник Фокион и његова жена
били су тако сиромашни да
су имали само један огртач
који су на смену облачили
када су излазили из куће.
Спартански пеплос за жене
представљао је истовремено
и тунику и огртач. Младе
Лакедемоњанке носиле су,
по Плутарху, слободно пре-
бачене тунике које су им
док су ходале остављале
наге бутине.

Древни Грци су током
многих векова употребља-
вали прво козију длаку а
затим вуну оваца за ткање
тканина од којих су пра-
вили одећу. Лан су увози-
ли из Јоније па су стога
ланене тканине представља-
ле прави луксуз.

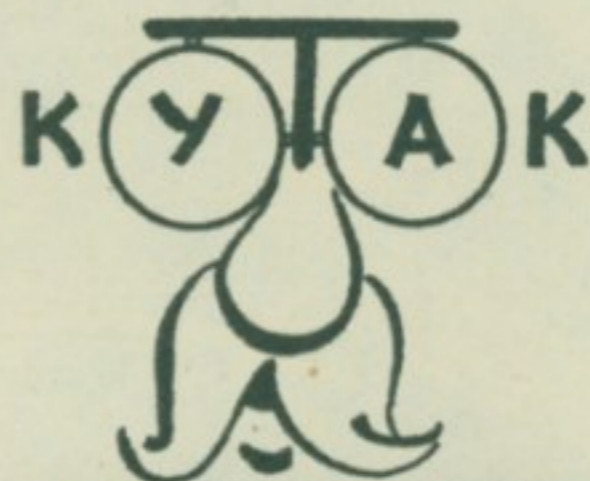
Радио који плива

Нови транзисторски ра-
дио-пријемник који не
престаје да ради ни кад
се стави у воду добио је
назив „боба која урла“.
Кутија му је лака тако да
се апарат одржава на по-
вршини као права боба.
Непромочиви радио-при-
јемник произвела је једна
америчка фирма.

ТРАНЗИСТОР ЗА НАВИЈАЧЕ

За љубитеље фудбала који на стадиону прате игру
свог омиљеног фудбалског тима а желе да буду обавеш-
тени и о току осталих утакмица које се играју у исто
време, јапански стручњаци су израдили мини-транзистор
у облику фудбалске лопте. Пречник апарата је свега 7,5
сантиметара. Ради поређења стављен је на кашу обичне
ципеле. На копачки би сигурно изгледао још мањи!

ВЕСЕЛОГ
архивара

ИСКРЕНО МИШЉЕЊЕ

Алберт Ајнштајн је био
сведок на венчању једног
свог пријатеља и неколи-
ко година касније млади
пар је дошао да му „пред-
стави“ свог осамнаестоме-
сечног сина. Угледавши
Ајнштајна, дете се, веро-
ватно уплашено његовом
белом разбарушеном ко-
сом, даде у плакање.

ФРИДРИХ ВЕЛИКИ И ВОЈНИК

Прича се да је пруски
краљ Фридрих Велики поз-
навао сваког војника у
својој гарди. Чим би ви-
део неког од њих, имао је
обичај да му постави три
питања: Колико ти је го-
дина? Од када си у мојој
служби? Јеси ли задово-
љан платом и поступа-
њем?

Родитељи су били збу-
њени. Међутим, велики на-
учник се весело насмеја и
погладивши дете по глави
рече:

— Ти си први који ми је
за последњих двадесет го-
дина искрено казао шта
мисли о мени.

Једног дана краљ спази
једног новог гардисту.
Био је то Француз који је
напапет научио потребне
одговоре на краљева пи-
тања и то оним редом ко-
јим их је краљ до тада у-
век постављао.

На несрећу, краљ Фрид-
рих поче другим питањем:
— Колико си већ у мо-
јој служби?

— Двадесет година —
одговори војник.

— Како — рече краљ —
па колико ти је онда го-
дина?

— Једна година — беше
одговор.

— Чисти ми — рече
Фридрих — или си ти или
сам ја луд.

— Да, ваше величанство,
обоје — одговори војник
онако како су га научили.

МИР МЕЂУ НАРОДИМА

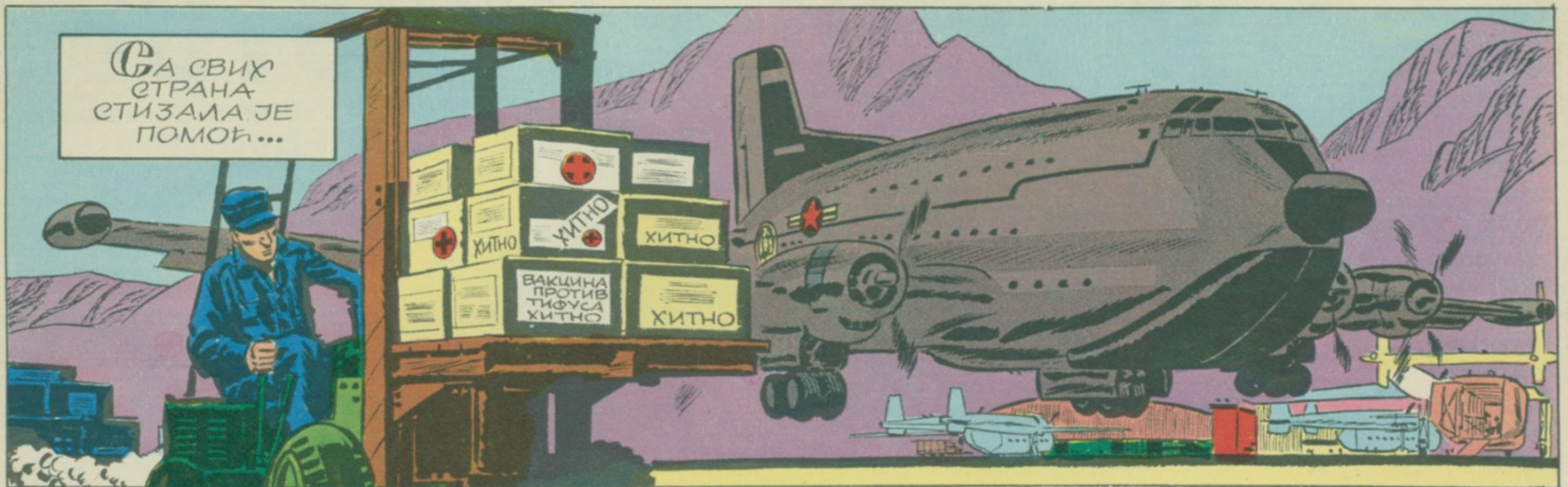
Ханс Бете, добитник Но-
белове награде за физику
1967, често читаве сате
проводи над својом колек-
цијом марака. Он каже:
„Скупљање марака је пле-
менит хоби. Мој албум је
засад једино мени познато
место где се све нације
мирољубиво окупљају.“

ОСТРВО С БЛАГОМ

ТЕКСТ: А. РЕЗМОНД
ЦРТА: М. РЕМАКЛ

СА СВИХ СТРАНА СТИЗАЛА ЈЕ ПОМОЋ...

... И ДОБРО-ВОЉЦИ СПРЕМНИ ДА ПОМОГНУ...

ХАЗАРДЕ, ОВО ЈЕ ВАШ ХЕЛИКОПТЕР! ПОВЕШЊЕШ СА СОБОМ ДОКТОРА ИБН МУСЕФА И ДОБРОВОЉНУ БОЛНИЦАРКУ!

КАСНИЈЕ...

ГЛЕДАЈТЕ! УНИШТЕНА ЧИТАВА СЕЛА! ЈУДИ БЕЗ КРОВА...

У ШТАБУ

ОВА ОБЛАСТ ЈЕ ПОД КОМАНДОМ ВОЈСКЕ! МОЈИ ЈУДИ СТОЈЕ ВАМ НА РАСПОЛАГАЊУ!

ХВАЛА, КАПЕТАНЕ! ОВАЈ ХЕЛИКОПТЕР ЋЕ НАМ ПОСЛУЖИТИ КАО СКЛАДИШТЕ!

ИЗНЕНАДА...

ОХ-Х...!

ТО ЈЕ УЖАСНО, ДОКТОРЕ! УБИЛИ СУ ТОГ ЈАДНОГ ПРОСЈАКА! А МИ СМО ДОШЛИ ДА УБЛАЖИМО ПАТЊЕ!

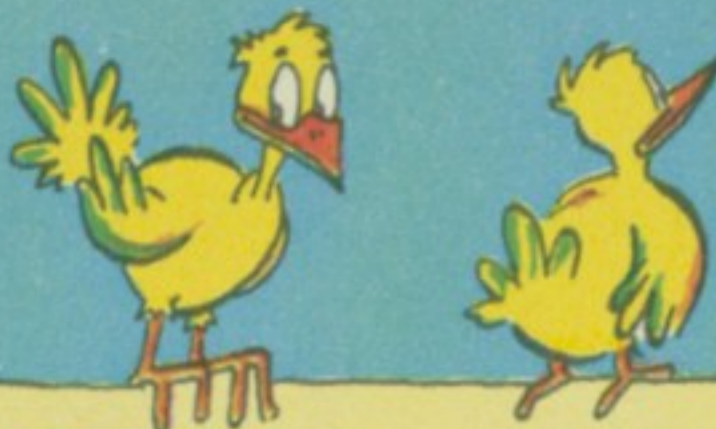

ТО И ЧИНИМО, СЕСТРО! ТАЈ БЕДНИК ЈЕ ПОКУШАО ДА УКРАДЕ САНИТЕТСКИ МАТЕРИЈАЛ!

ОПРОСТИТЕ... НИСАМ НАВИКЛА НА ОВАКВЕ ПРИЗОРЕ, КАПЕТАНЕ!

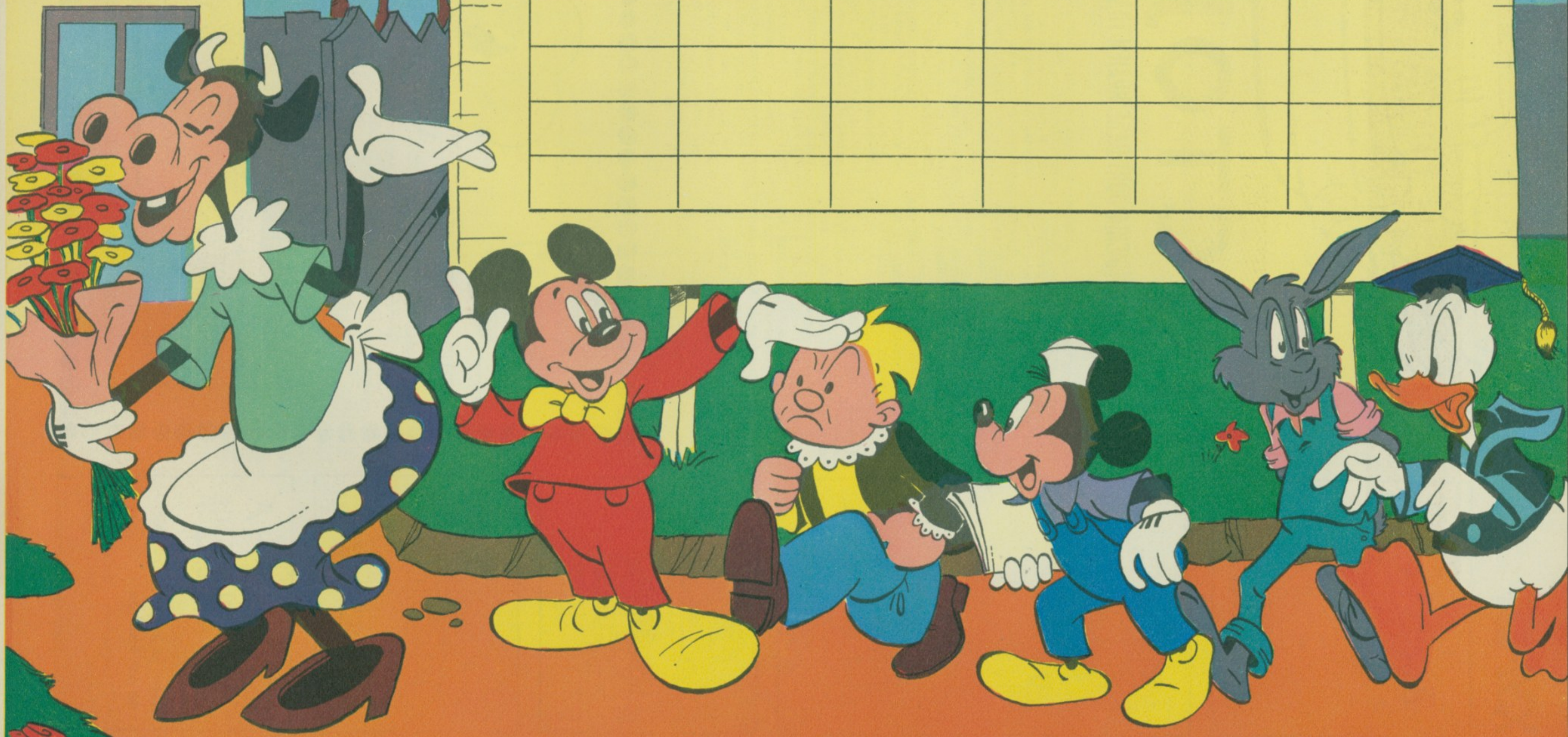
РАЗУМЕМ ВАС, СЕСТРО! АЛИ, ИМА ЈУДИ КОЈИ КАО ШАКАЛИ ПОКУШАВАЈУ ДА ИСКОРИСТЕ ОПШТУ НЕСРЕЋУ!

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆ РАСПОРЕД ЧАСОВА ☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

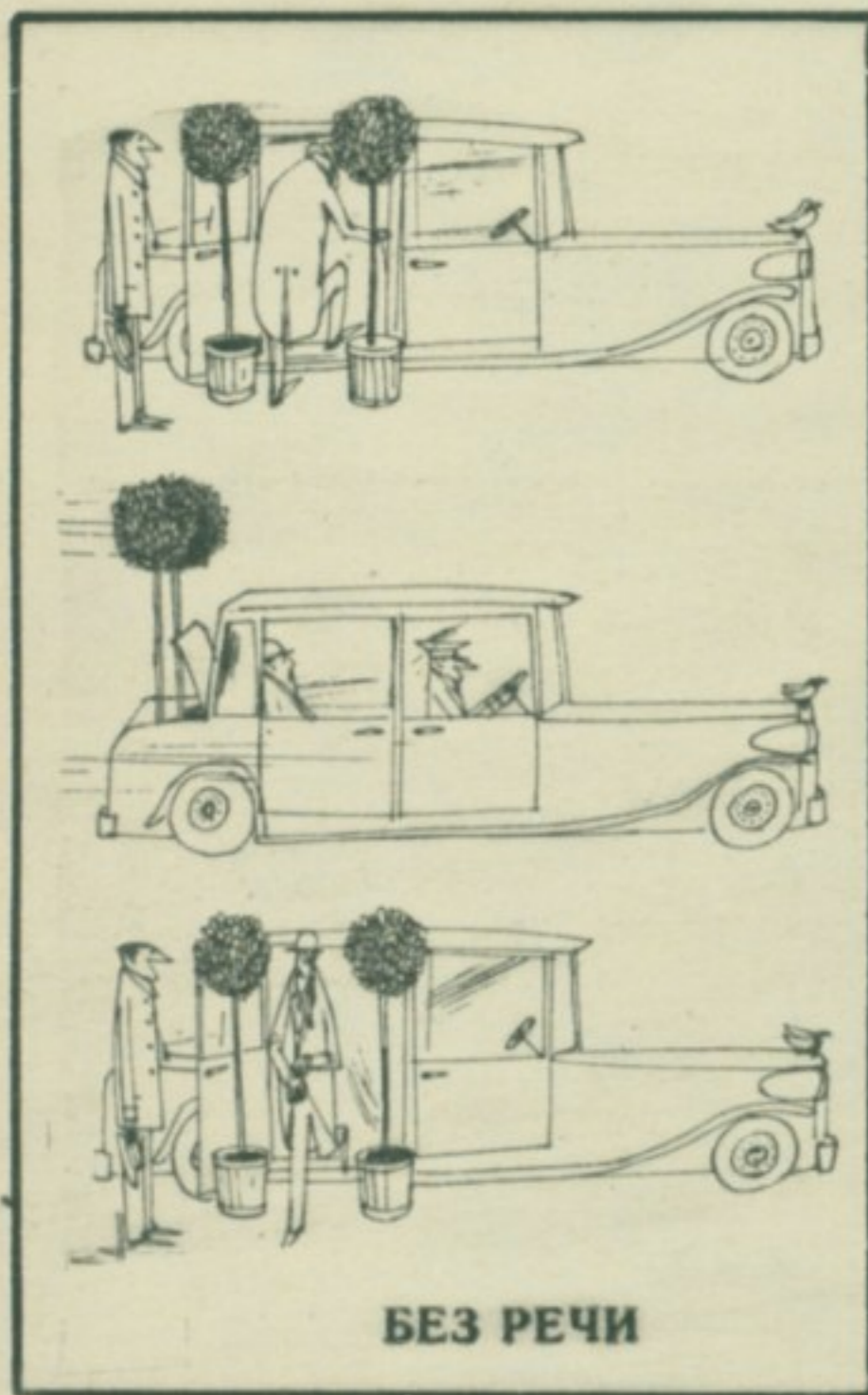
Понедељак	Уторак	Среда	Четвртак	Петак	Субота

ШКОЛА

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

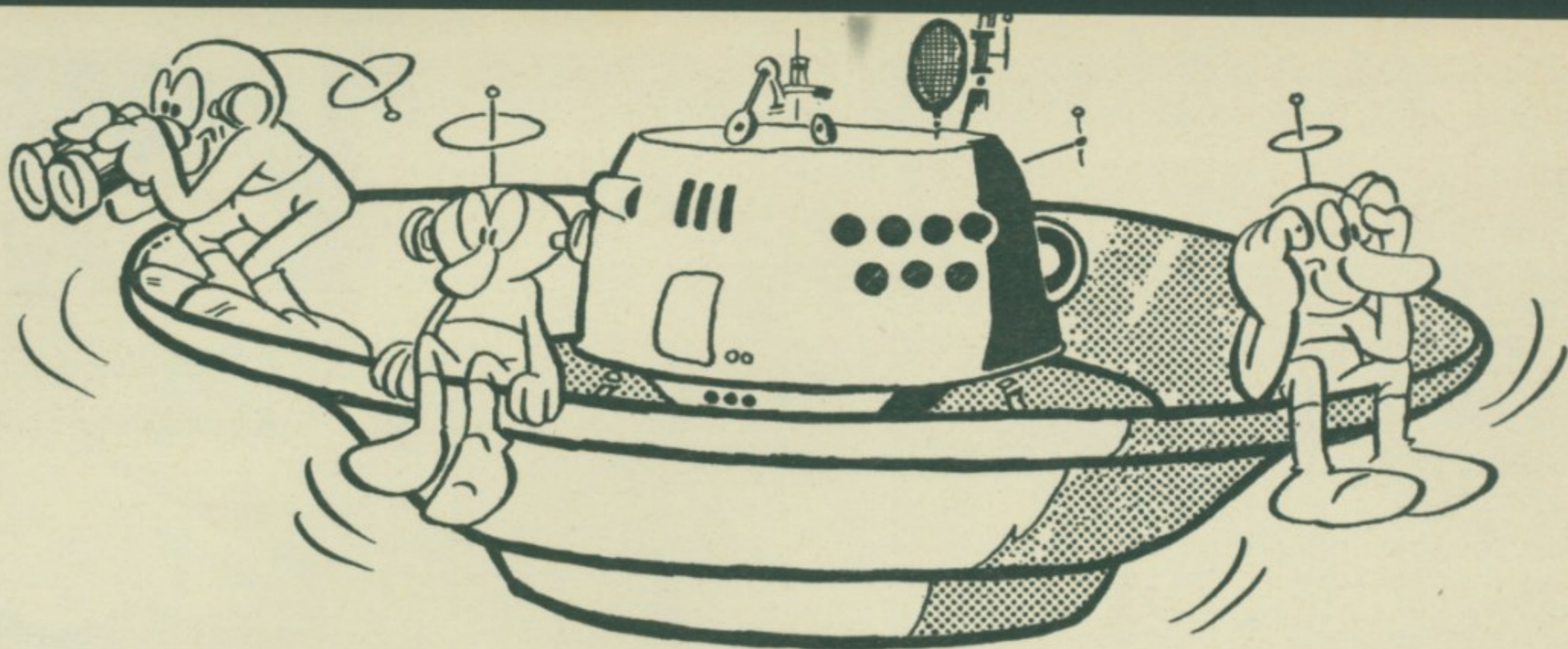
— С овим мојим стопалима могу се смучати на води и без скија.

ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Псу је кост драгоценија од бисера.

(Афричка пословица)

ПОСТОЈЕ ЛИ?

ЈЕДНА АМЕРИЧКА КОМИСИЈА ПОКУШАЋЕ КРАЈЕМ ГОДИНЕ ДА РАЗМРСИ ТАЈНУ ЛЕТЕЋИХ ТАЊИРА

Проблем летећих тањира стар је двадесет година. Извесни Арнолд први их је приметио кружећи својим авионом изнад планине Раинер у Сједињеним Америчким Државама. Од тада, према једној брижљиво вођеној немачкој статистици, виђено је око сто четрдесет различитих врста летећих предмета који су сви, мање или више, личили на тањир или диск.

Мистерију о томе постоје ли они или не нико се није усудио да званично потврди или побије. Уосталом, одувек су постојале две врсте здравог разума: када су људи деветнаестог века тврдили да Троја није никада ни постојала и да је само генијални производ Хомерове маште, то је било сасвим нормално. Али је Шлиман поседовао ону другу врсту здравог разума: потражио је Троју тамо где је Хомер описао у „Илијади“ и нашао је. И данас, поводом овог „летећег проблема“ људи су се поделили на два табора: на оне који су убеђени да „ту има нечега“ и на класичне „неверне Томе“.

Када се узму у обзир све постојеће чињенице и све оно „што се прича“, могао би се, можда, извући закључак да је у ствари реч о разноврсним космичким предметима које су научници лансирани у васиону током последњих година. Небеским просторствима лете нечујни болиди без људске посаде, и после сваког круга који опишу изгубе који метар у висини тако да најзад стигну у највише слојева атмосфере која обавија Земљу. Чим дођу у додир са тим, највишим, слојевима почињу брзо да губе висину крећући се спирално и тонући у густе слојеве. Са сваком кругом смањује се убрзање све док предмет, услед трења, не пређе температуру топљења: онда долази до експлозије. На небу се тада виде разне чудесне светлости јер сваки усјани делић има карактеристичну боју која зависи од његовог хемијског састава.

Изгледа ипак да ће тајна ускоро бити разјашњена. Крајем године једна комисија, образована у Сједињеним Америчким Државама, мораће да да дуго очекивани одговор

на ово важно питање: постоје ли или не постоје летећи тањир? Ако та комисија, која је од америчке Аеронаутике добила документован материјал прикупљен током двадесет година, изјави: „не постоје“, човеанство ће морати да се помири с чињеницом да је било жртва највеће масовне халуцинације која је владала за последњих три хиљаде година. Ако одговор буде: „постоје“, то ће вероватно значити почетак узбудљиве научне авантуре.

На жалост, према неким обавештењима, одговор ће изгледа бити „не знамо“ и то из два разлога. Први је да стручна комисија заиста не зна, а други да има доказе о постојању летећих тањира, али да не може да им да одговарајуће образложење. Научна комисија заиста не може да целом свету објави постојање тих чудних летећих предмета а да истовремено на да исцрпно објашњење појаве. У таквој ситуацији боље је извући се једним „можда“ и оставити ствари онакве какве су, него подгревати већ постојећу колективну халуцинацију.

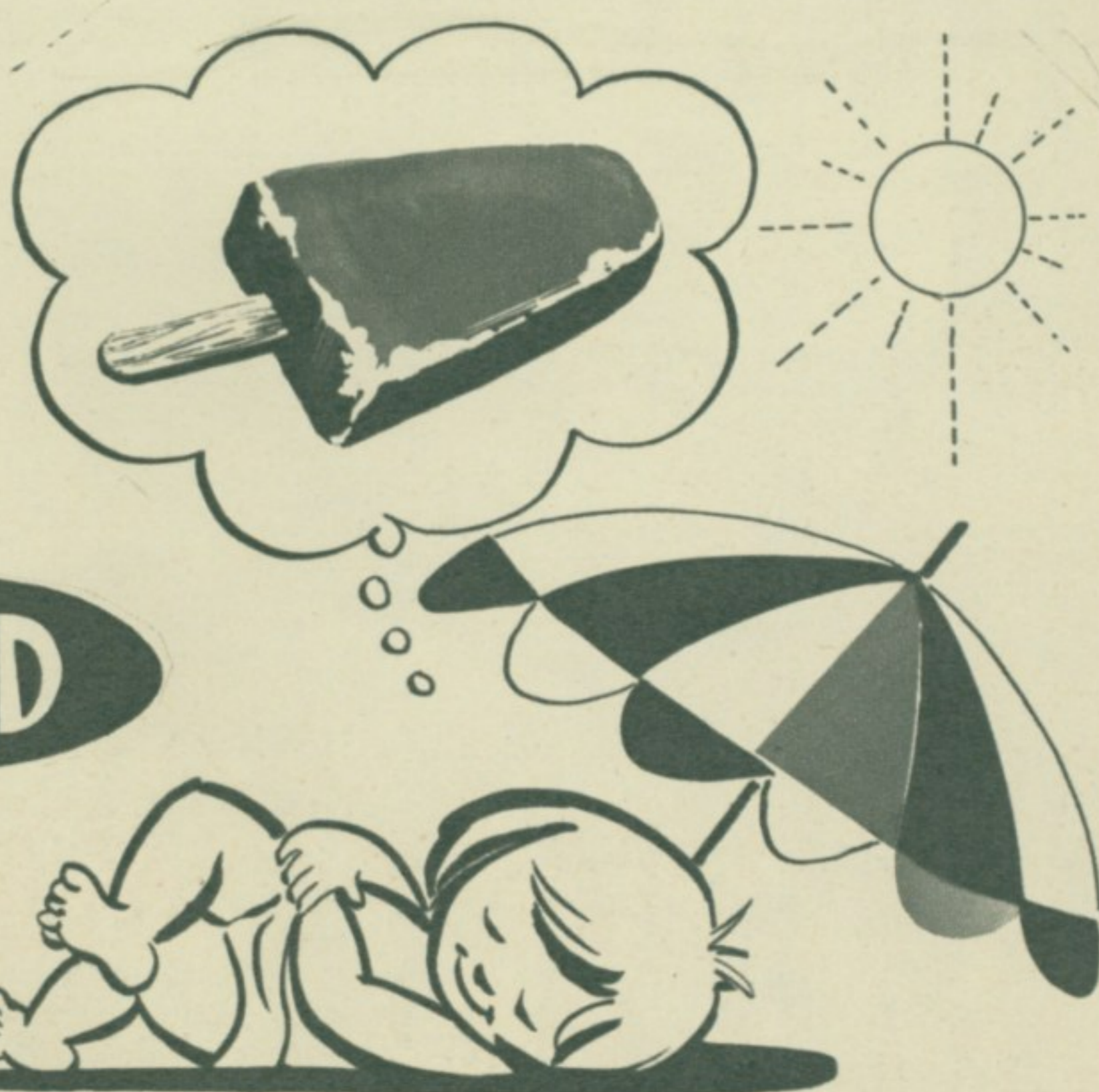

ДЕЦО, МАМЕ, ТАТЕ И СВИ ОСТАЛИ, ОД ДАНАС, СВАКОГ ДАНА СОМБОРСКИ СЛАДОЛЕД

SOMBOLED

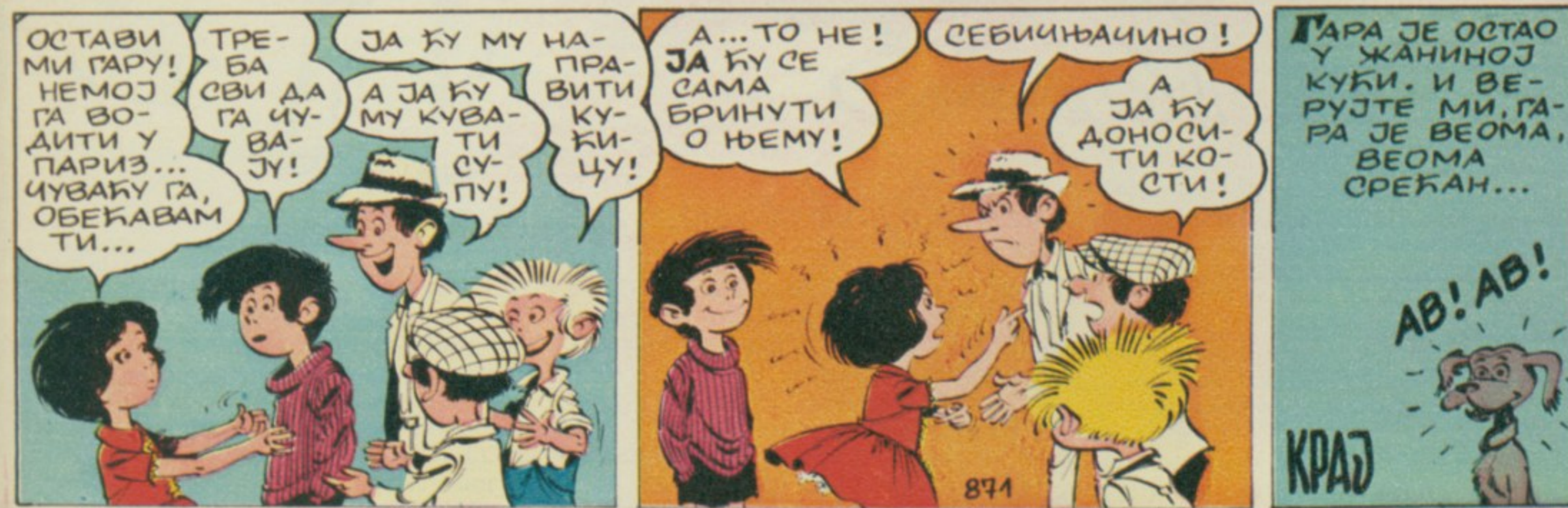
ПРОИЗВЕДЕН ПО ДАНСКОЈ ЛИЦЕНЦИ, НАЛУКСУЗНИЈЕ ОПРЕМЉЕН. НАЈБОЉИ У ЕВРОПИ! НАЈЧУВЕНИЈИ У СВЕТУ!

ПРОИЗВОДИ ПОЉОПРИВРЕДНО-ИНДУСТРИЈСКИ КОМБИНАТ »СОМБОР«

ТАТОШ НА ЛЕТОВАЊУ

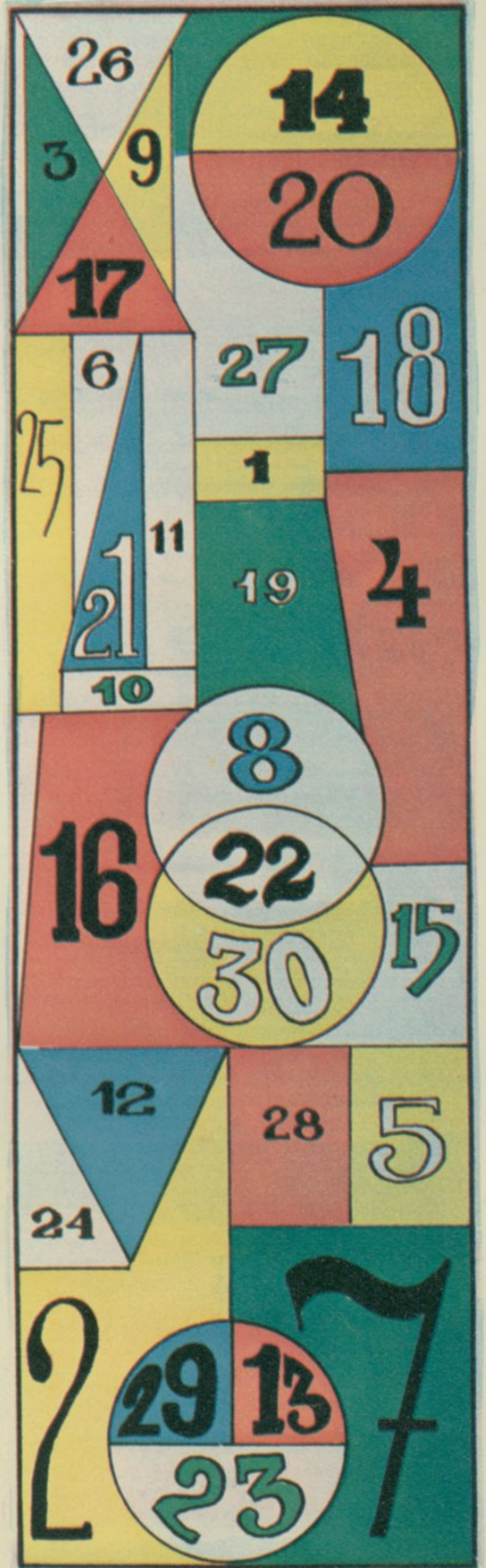
БРЗО ИЗБРОЈТЕ

Ставите сат на сто испред себе и почните: треба да нађете редом бројеве од 1 до 30. Да не бисте грешили приликом бројања, овлаш прецртајте оне бројеве које сте већ нашли.

Колико сте времена утрошили? Ако сте их све пребројали за 1 минут, успех је одличан, до 2 минута — врло добар, до 3 минута — добар, до 4 минута — довољан.

Упоредите време које вам је било потребно за бројање са временом ваших пријатеља и прогласите победника.

ТАТОШ се вратио у Париз и нашао се са својим старим другарима. упознајте их у новој епизоди

МАЛИ ДЕТЕКТИВИ

ПРЕБРЗА ЖИВОТИЊА

У ЗООЛОШКОМ ВРТУ СА ВАНЗЕМАЉСКИМ ЖИВОТИЊАМА НЕДОСТАЈАО ЈЕ ЈЕДАН ПРИМЕРАК

Меркури није било њено право име. У ствари она никад није ни осетила потребу да има неко име. Била је јак и лепо грађен месождер. Изгледом је подсећала на видру, само јој је крзно било светле боје, као лимун. Њен мозак није био створен за тешке мисли. Припадала је врсти крволочних животиња, иако о томе није размишљала. Њена врста се развила у свету без разумних бића и главна њена предност састојала се у томе што је била бржа од свега што јој је служило за јело.

Угодан Меркурин живот пореметио је изненада велики светлећи предмет који се једног ведрога поподнева појавио на небу. Бљувао је ватру и правио велику буку. Спустио се полако на тло, затим је остао непомичан тако дуго да је Меркури на крају изгубила свако интересовање за њега.

Дугим, спорим скоковима упутила се на врх најближе узвишице и погледом прелетела по зеленој валовитој равници. Крдо добро ухрањених биљождера пасло је на пољу удаљеном око километар и по; с времена на време, понеки крупнији мужјак дизао је главу да оћуши ваздух.

МУЊЕВИТИ ЛОВ

Меркури једним скоком стиже до подножја стене, наслони се на њу леђима и сва се скупи. Тврди прозирни капци се затворише и дубоко удахнувши ваздух она се баца у напад. Готово истог часа појави се облачић прашине на удаљености од око четири стотине метара од крда. Ту Меркури коначно исправи правац и изабра свој циљ.

Две животиње које су дотад мирно пасле, нагло се препеше на стражње ноге, завијајући и окрећући главу према рани на боковима, затим се дадоше у бег кроз равницу. Остало крдо уплашено је гледало околу па и оно, без икаквог реда, полете за њима.

Осам стотина метара ниже Меркури се заустави да се одмори и у сласт поједе оброк који је обезбедила. Изабрала је два плена који су били тако близу један до другог да је својим снажним и оштрим шапама успела да откине по парче са сваке слабине у једном скоку. За данас сигурно неће бити више гладна.

Готово никад својим жртвама није задавала смртоносне ране, најчешће их је само рањавала по боковима. И у једном и у другом случају ове обично нису успевале ни да је виде. Да је неко могао да је присили да размишља о својој природи, Меркури не би знала да ли да се сврста у крволочне животиње или паразите. Али, она није имала дара за размишљање, па је тај проблем није мучио. Зато се кад је завршила с јелом, склупча пуног стомака и заспа тог топлог поподнева, не лупајући главу ни о чему.

Није могла да види тамни отвор који се појавио на доњем делу огромног светлећег предмета ни споре прилике које су тромо почеле да излазе из њега и тихо се приближавају. Није ни осетила средство за успављивање којим су јој

попрскали њушку. Никад није сазнала како је доспела у кавез.

Пробудила се мамурна али неповређена. Стресла је главом и погледала два дива који су јој се споро приближавали. Обиђе кавез, али не пронађе никакав излаз. Један од дивова промумла дубоко:

ШТЕТА ШТО ЈЕ САМА

— Пробудио се — рече Кларк. — Већ сам се плашио да му нисмо дали прејак дозу анестетика.

— Дали смо јој, а не дали смо му — исправи га Шенбрум. — Тoliko си већ дуго одсутан са Зем-

љако се не би могло рећи да их је присуство човека плашило.

На Кларково разочарање готово сви примерци биљождера које су уловили имали су по два дубока ожигња на боковима. Шенбрум је закључио да су сисари на тој планети превише брзи за своју величину те да се стога стално рањавали тарући се о жбуње и стење.

Није имао доказа за своју теорију, али све је било тако очигледно да је у току путовања према Земљи написао занимљиву студију о том примеру бескорисности у еволутивном развоју.

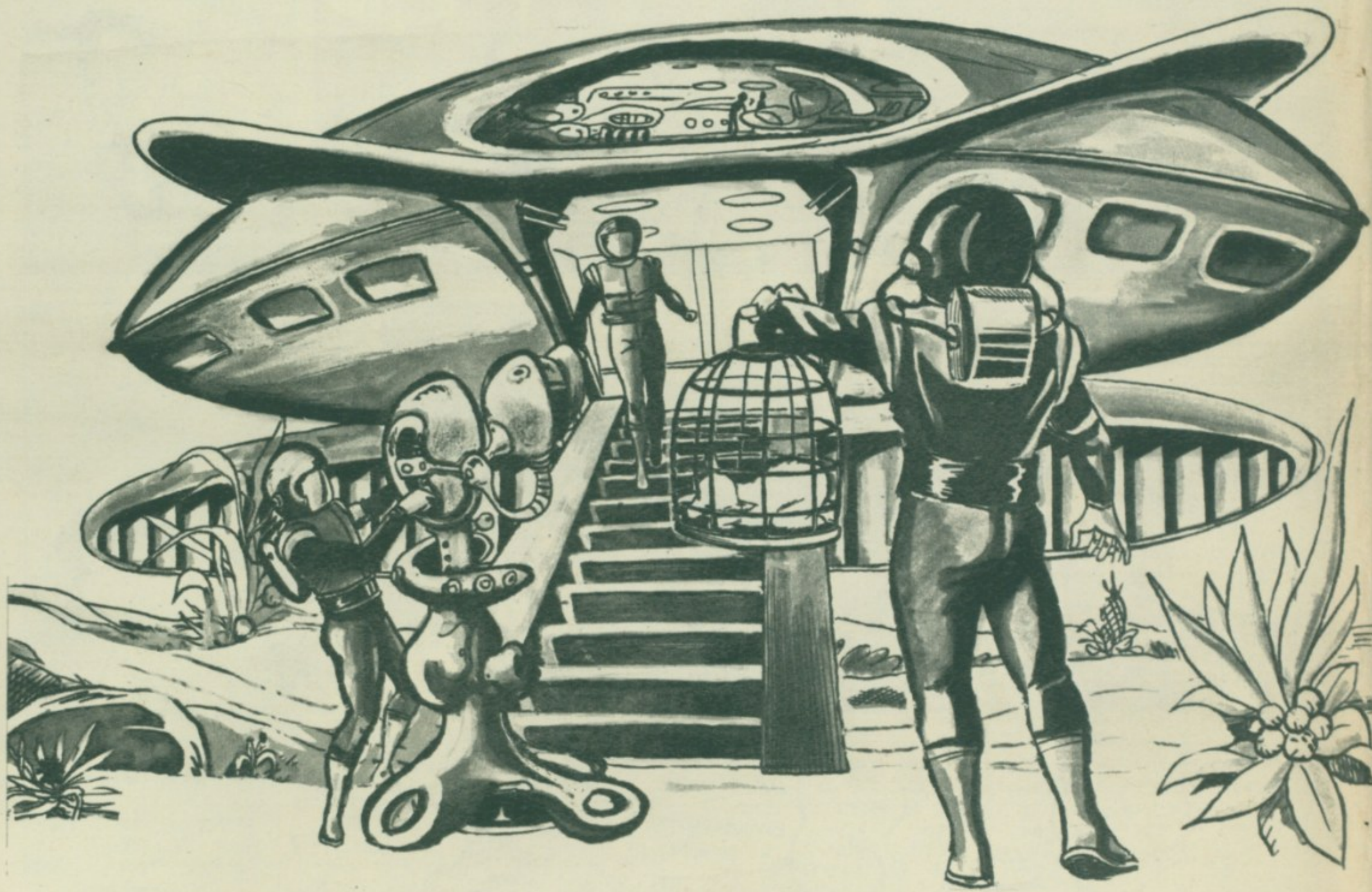
Друго јутро по свом заробљавању Меркури се пробудила ја-

ако ништа друго, био је бар свеж. Пошто га је омирисала са свих страна, Меркури га прогута готово целог одједном.

ТАКО БЕЗОПАСАН ПРИМЕРАК

Дани су се смењивали једнаки и бесконачни. Меркури се понекад кретала по кавезу поспаном корак. Једном дневно дивови су јој доносили малог глодара и тај бедни оброк био је довољан за апатичан и тром живот какав је сада водила. Њене дугачке шапе више су јој сметале него користиле док је јела тако малу животињу, али постепено је успела да савлада и ову потешкоћу. Дивови су стално били око кавеза. Међутим, нису је интересовали јер су били превише спори.

— Овај примерак биће најлепши

— НИШТА СЛИЧНО НИСАМ ВИДЕО. КАД СЕ КРЕЋЕ, ЛИЧИ НА ЖУТИ БЛЕСАК

ље да си заборавио на постојање два пола.

— Гледај је како се креће! Да је нисмо изненадили на спавању, не бисмо је лако ухватили. Драго ми је што је добро. — Кларк је био ветеринар експедиције и волео је да почне с добрим примерком.

Шенбрум као зоолог, напротив, био је склон да скупља примерке у било каквом стању, само нека су различити.

— Сутра ћемо јој пронаћи друга — рече.

Али било је суђено да Меркури остане сама.

За све време боравка на планети, експедиција није успела да види ниједан примерак њене врсте. Можда је томе био разлог што је све живо овде било тако брзо. Чак су и сисари на које су наилазили били необично брзи, па и биљождери су се кретали запањујућом брзином од једног грма до другог,

ко гладна. Њен последњи оброк био је нешто мало већи од средњег, али она је имала обичај да једе двапут дневно. Чула је дубоко мумлање тромих дивова, а један од њих довукао се до кавеза с малом посудом. Увек с истом очајничком спорашћу, сагнуо се над њу и провукао посуду кроз решетке. Меркури му приђе и испита садржај. Била је то нека течност која је мирисала на месо; али Меркури одлучи да више није гладна. Седе да чека.

Никада дотад није морала да пати од глади. Читавог свог живота била је окружена свим оним што јој је било потребно. Питала се каква укус имају дивови.

По подне одлучи да испроба течност чудног мириса, али њу су били однели. Уместо тога донели су малог глодара, који се још мицао. Својим уобичајеним спорим покретима један див га је угурао кроз решетке у кавез. Тужно је бити осуђен на овакав бедан оброк, али

и најинтересантнији од свих које је Универзални зоолошки врт до сад имао — рече Шенбрум. — Штега што нисмо успели да ухватимо и једног мужјака. Није лако наћи примерке који су стварно занимљиви а уз то безбедни и лаки за храњење.

— Ништа слично нисам видео — рече Кларк. — Када се креће по кавезу, личи на жути блесак а зауставља се само кад спава. Индијски прасићи које јој дајемо за јело не стигну ни да додирну под кавеза а већ су нестали. Желео бих да је видим на слободи, на широком просторству где може да трчи.

— Видећеш је. Мислио сам да је прикажем публици као што смо урадили са гепардима, да је пустимо да трчи двеста или триста метара за комадом меса који би вукао помоћу јако брзог витла. Свет ће тада моћи да је посматра иза оградe.

— Драго ми је што је преостало са

УЖЛЕТА ХОРДА

мо још један дан до нашег повратка на Земљу — рече ветеринар. — Заморци су већ при крају.

КАО КОД КУЋЕ

Претовар је извршен једног празничног дана. У зоолошком врту било је мало посетилаца. Простор предвиђен за Меркури био је ограђен како би јој омогућили да се што лакше прилагоди. Њен кавез укрцали су на огроман камен и пре но што су отворили врата, одвезли су га у ограђени простор.

Меркури је пажљиво посматрала дива који је споро дизао руку и показивао у њеном правцу. Дубоко мумлање на које је већ била навикла, а које је очекивала у приликама као што је била ова, почело је онда када је див стао да отвара и затвара уста са болном спорошћу. Један други див, који је с муком успео да се попне на кавез, ухватио је споро врата и почео да их диже полако, полако, полако.

Меркури је кроз кавез посматрала околину. Налазила се на дну плитке удолине окружене са свих страна брежукцима пуним хране као код њене куће. Готово месец дана није јела ништа друго до мршаве индијске прасиће и умирала од жеље да дође до једног пристојног оброка. У међувремену див је допола отворио врата.

ПЛАНЕТА ПОСПАНИХ

Камион се затресао као лафет неког великог артиљеријског оруђа и Меркури нестаде. На супротном брежуљку, осам стотина метара од тог места, један буфало ричући је окренуо њушку према рани од пола метра која је зјапила на његовом боку.

Три дана касније Меркури се сунчала на округлој стени. Кроз овај нови свет, настањен поспаним бићима, стигла је до високих планина где је имала довољно простора за кретање. Често се понеки див освртао на њу, али Меркури ако није била гладна, није обраћала пажњу на њега.

Дошло је време када јој је самоћа била потребна. Њени ловачки походи ће следећих недеља постати ређи, јер Меркури је осећала прастару потребу за заштићеним и мирним склоништем. У њеној постојбини врло мали број њених младунаца успевао је да преживи. Били су још спори и неспретни за кретање. Меркури је знала да ће њен окол од 12 до 15 младунаца ускоро угледати светлост дана. У њеном свету само два или три најјача успела би да се одрже у животу у суровој и прераној борби против глади.

ТО ЈЕ РАЈ

Али овде је свет изгледао непокретан. Овде ни њен најспорији и најнеспретнији младунац неће никад упознати глад.

Меркури баци летимичан поглед на долину ту и тамо истачкану неспретним дивовима, који су били њена храна. Двоје изађоше из кола, вукући се споро руку под руку и пошоше према поточићу. Меркури стрпљиво сачека да јој дођу тачно насупрот, а затим се, облизнувши брк, једним скоком спусти у подножје стене.

Меркури је пронашла свој рај.

ПОДСЕТНИК

Дурбин (Производ „Геталдус“). „Весели Маслеша“, Нушићева број 3

Цена 375 н. дин.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

ЧАРОБНА ВИОЛИНА

Наш познати виолински мајстор Трипо Симонути снимео је у продукцији грамофонских плоча Радио-телевизије Београд четири мелодије које су захваљујући својој лепоти већ дуги низ година на репертоару најпознатијих светских мајстора. То су Сен-Сансов „Лабуд“ и „Шпанска игра“ Енрика Гранадоса. Друге две мелодије, које Трипо Симонути такође изванредно свира, нешто су мање познате. То су „Поема“ Зденка Фибика и „Мазурка“ Хенрија Вјењавског. Цена плоче је 680 старих динара.

U novi razred, u novim igelama!

ROTOVO

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉА

Желео бих да се дописујем са младима из земље и иностранства. Волим музику и фудбал. Језик дописивања српскохрватски и руски. Драган Спаленић, Београд, Кичевска 28/II.

Имам 12 година. Желела бих да се дописујем с другарицама и друговима широм света. Волим спорт и музику. Снежана Ристић Мирослава Јоцића 32/А, Пераћин.

Пошто живим у Румунији желео бих да се дописујем са младима и девојкама из Југославије. Milan Lazin, Str. 1 decembrie N. 86 Bloc - G2 SCARA-C AP. 4 TIMISOARA TIMIS Romania.

Имам 11 година, идем у V разред основне школе, и желела бих да се дописујем с другарицама и другарима широм наше земље и иностранства. Мој хоби је сакупљање салвета и разгледница. Гордана Нешић, Ул. Стојадина Трајна бр. 17, Ђвиглане.

Драга редакцијо, радо читам ваш лист, и врло ме занима, па бих хтела да се преко њега упознам са другарима широм земље. Ученица сам VII разреда. Ружица Стевановић, Ул. Раваничка бр. 33, Ђуприја.

Ученик сам шестог разреда, имам 13 година. Желео бих да се дописујем са децарима и девојчицама из Румуније. Душан Шведић, Ул. Душка Вицкова бр. 2, Ковиљ.

Идем у први разред гимназије и имам 15 година. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Мирјана Рађеновић, Браће Рађића 74, Суботица.

Желим да склопим пријатељство с друговима и другарицама из земље и иностранства који би ми у замену за: маркице, салвете, значкице слали разгледнице. Дописивање на руском и српскохрватском. Марица Кулачин, Ул. Моравска 12, Србобран.

Желим да се дописујем. Весна Вуковић, ученица IV разреда. Божевац.

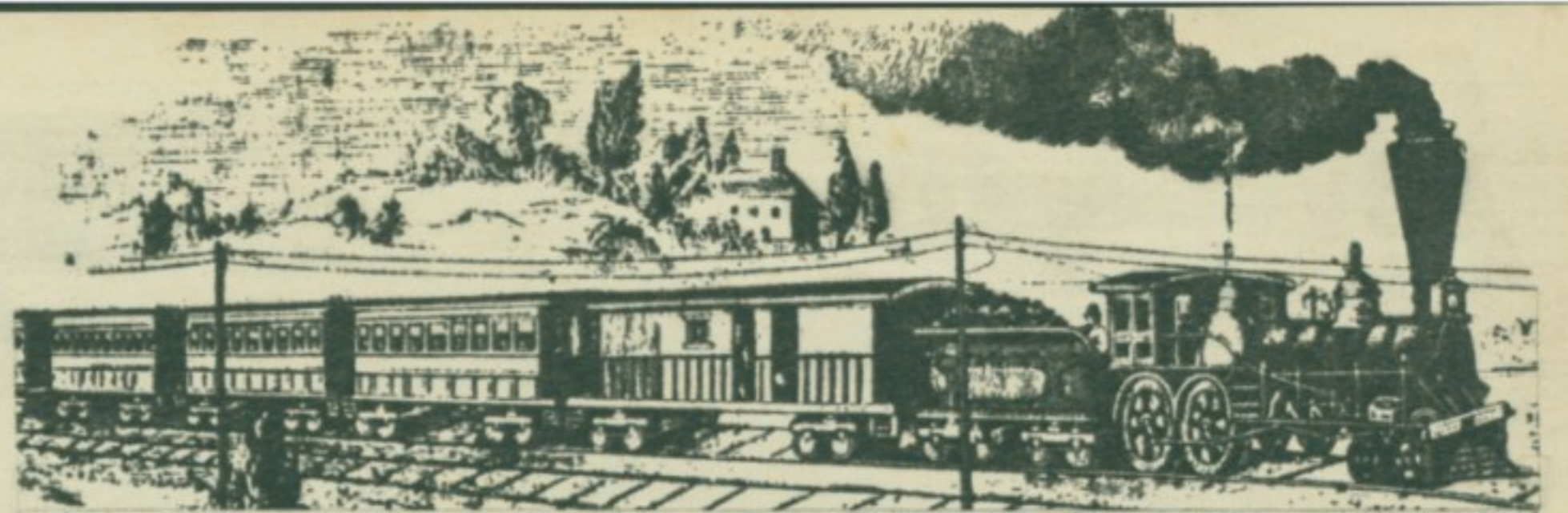
Драги Забавнице, желела бих да се уз твоју помоћ дописујем с друговима и другарицама из иностранства. Имам 12 година. Скупљам салвете и слике глумаца. Учим енглески језик. Љиљана Тодоровић, Ул. Стевана Филиповића 29, Београд.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из земље и иностранства. Имам 17 година. Језик дописивања: српскохрватски, енглески, руски. Драган Станковић, ученик III-3 (хемијски одсек) Техничка школа, Крушевац.

Зовем се Злата Марки. Имам 13 година. Желела бих да се дописујем с вршњацама и вршњакињама из наше земље. Скупљам слике спортиста. Масарикова 72, Суботица.

Језици дописивања: енглески, немачки и југословенски. Скупљам салвете и разгледнице. Имам 13 година. Дубравка Папст, Маринковићева II, Карлсвац.

Идем у осми разред и имам 14 година. Желим да се дописујем са другарицама и друговима. Скупљам марке, салвете и значке. Тибор Галамбош, Алеја М. Тита 8, Суботица.

МАЛА ПОШТА

ДРАГАН РАЈИЋ ЈЕ САМ

Драги Забавнице, имам 12 година. Кад сам био мали, од велике температуре и стрептомицина оштећен ми је слух. Немам ниједног друга, јер станујем далеко од села, а више не идем ни у школу. Зато бих се радовао кад би ми другови и другарице из целе наше земље писали. А ја ћу сваком од њих одговорити, па ћу тако бити мање сам.

Много те поздравља

Драган Рајић
Банатске Дубице
Банат

Драги Драгане, објављујемо твоје писмо и надамо се да ће ти многе девојчице и дечаци писати. Пиши нам опет. Које књиге волиш да читаш? Верујемо да има читалаца који би ти их послали. Очекујемо твоје писмо.

И НАУЧНИЦИ СЕ КЛИЗАЈУ

Драги Забавнице, Моја најбоља другарица и ја чврсто смо одлучиле да postanемо сарадници неког научноистраживачког института, да истражујемо непроходне афричке и јужноамеричке прашуме и непрегледне саване и пустиње. Послушајемо твој савет из једног од ранијих бројева да студирамо Природно-математички факултет. Али те питамо: коме сада да пошаљемо наше научне радове, и можемо ли се поред науке бавити и клизањем на леду? Ако се неко од твојих читалаца интересује за исте ствари, нека нам пише.

Татјана Драгић и Жељна Музуровић,
Бјелаве 115, Сарајево

Своје научне радове пошаљите нама. Клизање на леду помоћи ће вам да будете свежији и одморнији и да се успешније бавите научним радом него до сада. Верујемо да ћете убрзо примити многа писма оних који су вам слични.

ПИСМО ДУБРАВКИ С.

Драги Забавнице, имам малу корњачу већ годину дана и желим да помогнем Дубравки С. из Београда која не зна како се хране те слатке животињице. Својој корњачи дајем све што и сама једем: млеко, јогурт, кувано поврће, месо, саламу, хлеб натопљен у води, брескве, грожђе, крушке, исецкане јабуке, зелену салату, купус и наравно — воду. Сем тога корњача

воли да се сунча и шета свуда по кући. Још нешто, многим веома смешно: она необично воли да се мази.

Олгица Цвијић,
Београд,
Баџетина бр. 10

ЦИПКАЛИПКАЛИМПОНИ

Драги Забавнице,

знаш ли ову причу. Били некад Јакци, Јакцидракци, и Јакцидракцијакцидрони. Па су биле Ципка, Ципкалипка, Ципкалипкалимпони. Онда Јакци узме Ципку, Јакцидракци Ципкулипку, а Јакцидракцијакцидрони узме Ципкулипкулимпонони. И сви добију синове који су се звали Фу, Фуџифу и Фуџифуџифони. Па су онда биле породице: Јакци Ципка и Фу, затим Јакци дракци, Ципкалипка и Фуџифу, и на крају Јакцидракцијакцидрони, Ципкалипкалимпони и њихов син Фуџифуџифони.

То је мој прилог дугачким речима са много слова. Шта кажеш на ову причу?

Љубица Младеновић,
Модрича, М. Дујића 63

То је као оно: ендимендинакаменди, ко зна нешто лепше, нешто више, нек нам одмах пише?

ЗВЕЗДАНА КАРТА

Поштована редакцијо,

где бих могао да набавим звездану карту и литературу о астрономији?

Д. П.
Нови Сад

Има доста књига, атласа и енциклопедија са звезданим картама и литературом која вас интересује. Најбоље је да одете у књижару и да сами одаберете оно што вам се свиђа.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА

Молимо читаоце „Забавника“ да писма која нам шаљу потпишу пуним именом и презименом и наведу своју адресу. Наиме, редакција прима сваког дана много писама, али није у стању да свима одговори на овом простору. Многима бисмо одговорили приватно, али не знамо њихову адресу. Молимо и све учеснике конкурса за „Весело презиме“ који нису послали своје пуно име и адресу да то учине што пре.

Уредништво „Забавника“

* УКРШЋЕНЕ РЕЧИ *

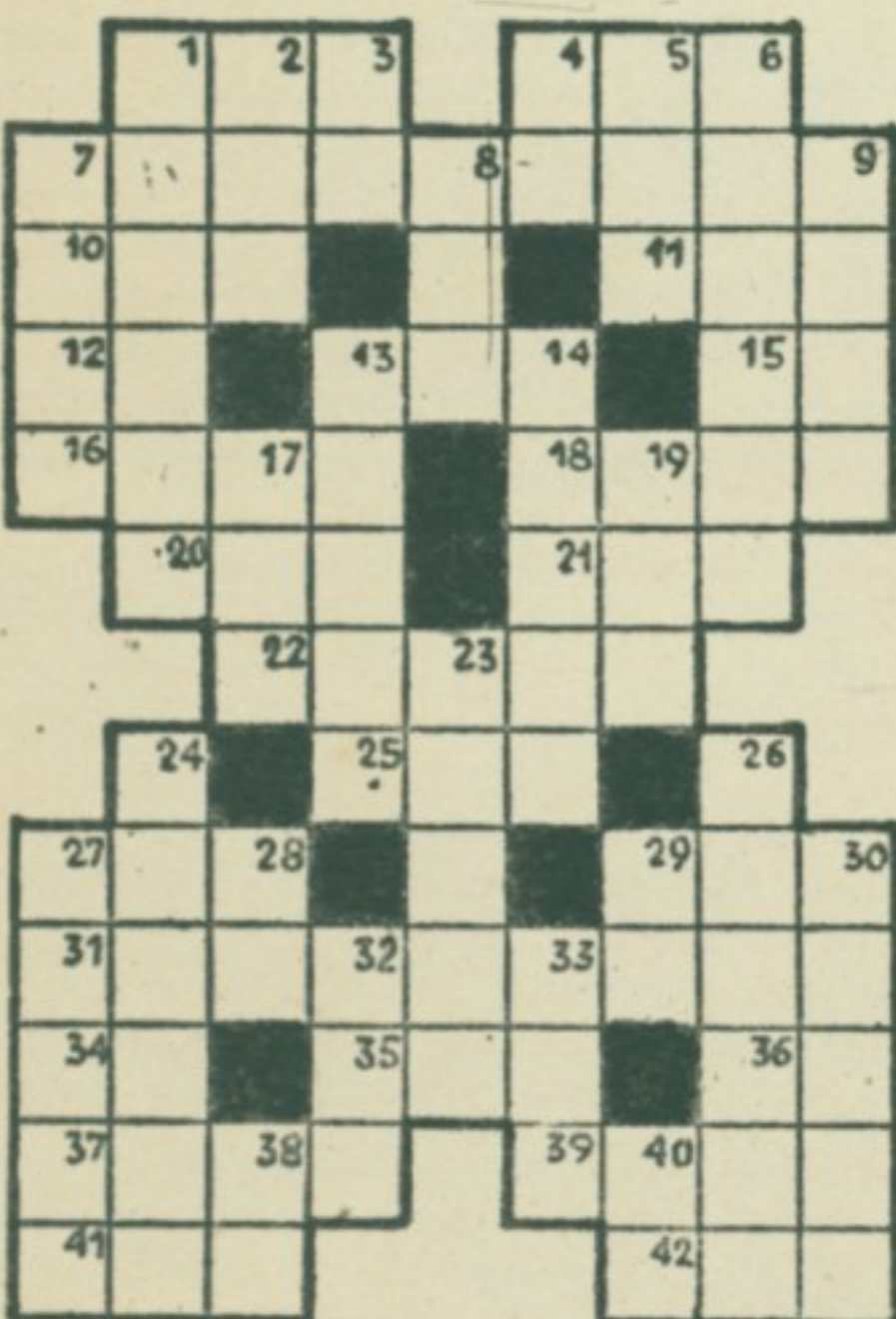
Водоравно: 1) мађарски боксер (Ласло), 4) аустралијска птица тркачица, 7) име и презиме француског књижевника („Јадници“), 10) орган чула вида, 11) улица (пров.), 12) афирмација, 13) час, 15) лична заменица, 16) покрајина у Индији,

18) импорт, 20) показна заменица, 21) јужно воће, 22) сидро, лангер, 25) град у Француској, 27) народно коло, 29) један од највећих бактериолога света (Роберт), 31) шумско воће, 34) немачки предлог, 35) попут, 36) два сугласника, 37) врста дрвета, 39) пребивалиште, 41) чехословачка афирмација, 42) раније.

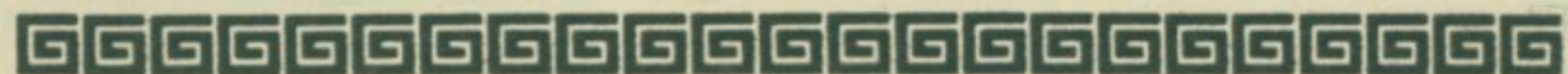
Усправно 1) познати савремени сликар (Пабло), 2) свежа, 3) хемијски знак за платину, 4) слово латинице, 5) врста глодара, 6) споразум, нагодба, 7) неопходно пиће, 8) и један и други, 9) пиринач, 13) промена, 14) подземни пролаз, 17) име глумице Гарднер, 19) староримски војсковођа (Публије Квинтилије), 23) домаћа животиња, 24) шкотски књижевник („Цитадела“), 26) роман Ф. М. Достојевског, 27) рива, 28) злато (фр.), 29) кључ (енг.), 30) немачки песник (Хајнрих, 1797 — 1856), 32) стара мера за тежину, 33) део лица, 38) река у Италији, 40) два сугласника.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) Сезан, 5) Еоја, 6) еа, 8) Инка, 10) Ур, 12) сто, 13) чиода, 15) ту, 16) каолин, 17) иза, 19) свота, 20) ива, 22) ово, 23) Пјетро, 25) ора 27) Латини, 28) ил, 29) Азија, 30) оје, 31) на, 32) скуп, 33) ма, 35) перм, 36) помпа.

Главни и одговорни уредник Никола Лекић. Технички уредник Владимир Горбунов, Београд, Македонска 29. ● Издаје и штампа „ПОЛИТИКА“ Новинско издавачко предузеће Београд, Македонска 29. ● Текући рачун број 608-1-82-1. ● Поштански фах 124. ● Претплата за нашу земљу: годишња 44 динара, полугодишња 22 динара; за иностранство: годишња 88 динара, полугодишња 44 динара ● Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају.

WALT
DISNEY

МИКИ

